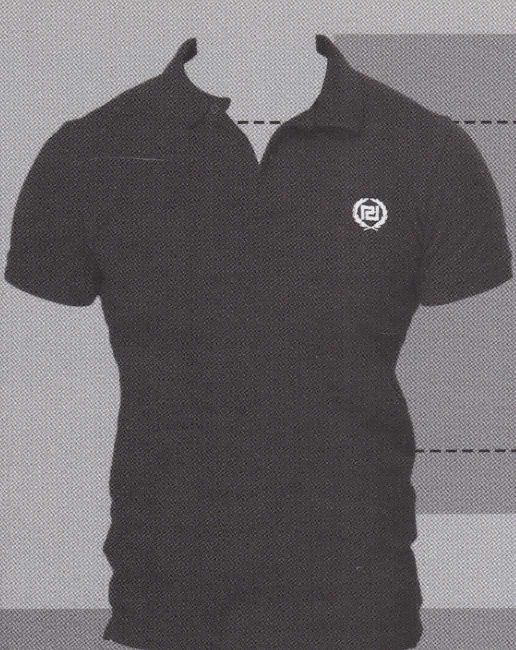
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

www.antepithesi.gr | ΤΕΥΧΟΣ 08 | ΜΑΪΟΣ- ΙΟΥΝΙΟΣ 2019 | ΤΙΜΗ 2€

ΕΥΡΩΠΗ ΞΥΠΝΑ!

POLO ΜΑΥΡΟ

ΡΑΦΤΟ ΣΗΜΑ ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ
ΜΕ ΔΑΦΝΕΣ

ΤΙΜΗ: 16€

T-SHIRT ΜΑΥΡΟ

ΜΠΡΟΣΤΑ: ΣΗΜΑ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ
ΠΙΣΩ: ΟΤΙ ΔΕΝ ΜΕ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
ΜΕ ΚΑΝΕΙ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟ

ΤΙΜΗ: 10€

T-SHIRT ΜΑΥΡΟ

ΠΙΣΩ: ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΓΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΤΙΜΗ: 10€

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ

ΧΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ +30 6949361466

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ:
Γιώργος Μάστορας
Παύλος Κτιστάκης
Maglor
Αλέξανδρος Γκίκας
Άρης Γερμανός
Γιώργος Απάλευτος
Αύγουστος Σκλάβος
Γιώργος Σερκεζής
Πυρφόρος
Αριστείδης Γιαννόπουλος
Μαρία Σ.
Γιάννης Παρασίδης
Μυρμιδόνας

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
antepithesizine@gmail.com

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ:
Ιουστίνη Μ.

ART DIRECTOR:
Μ. Βατρόνη

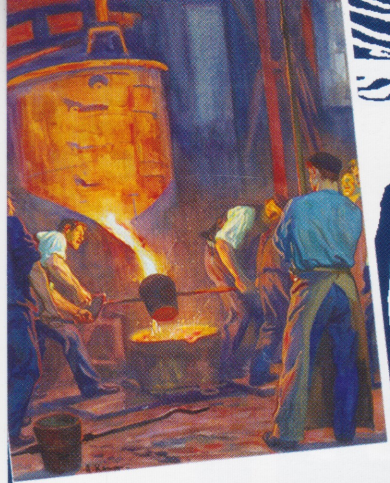
EDITORIAL

Συναγωνιστές, Συναγωνίστριες

Σε πείσμα των Καιρών, και παρά τη σχεδιαζόμενη επιχείρηση ενός ολόκληρου Καθεστώτος να επιβάλει την εθνική Λήθη, εμείς επιμένουμε στην Εθνική Μνήμη. Επιμένουμε να ανατρέχουμε στην Ιστορία του Λαού μας και να προβάλλουμε το Μεγαλείο του Εθνικού μας Πολιτισμού. Επιμένουμε μέσα από τις σελίδες του Εντύπου μας να δίνουμε μια μάχη ιδεολογική προβάλλοντας προπάντων σελίδες ηρωικές του παρελθόντος. Γιατί Πίστη μας είναι πως το Ηρωικό Ήθος είναι αυτό που πάνω απ' όλα επιζητεί κάθε ζωντανός Νέος στους σημερινούς χαλεπούς καιρούς της παρακμής.

Ηρωικό ήθος, μα και αφανείς ήρωες, όπως οι Μακεδονομάχοι, που με τη εθελούσια Θυσία τους υπερέβησαν τους συμβιβασμούς της ταπεινής καθημερινότητας και την νερουλιασμένη «ηθική» των «καθωσπρέπει» κυρίων. Και τούτο το έπραξαν από πίστη στην έννοια του Καθήκοντος, έννοια που βρίσκεται στο κέντρο της Κοσμοθεωρίας μας και στην οποία επιχειρούμε να δώσουμε το πρώτο ερέθισμα για περαιτέρω εμβάθυνση από τον ίδιο τον αναγνώστη. Συναφής είναι και η παρουσίαση της περίφημης Μάχης της Κρήτης του 1941, όπου σε ελληνικό έδαφος αναμετρήθηκαν οι αντίπαλοι του Μεγάλου Πολέμου και νέες πολεμικές τακτικές έλαβαν χώρα σε μαζική κλίμακα. Υπό το πρίσμα του Ηρωικού ήθους, τιμούμε επίσης την Πρωτομαγιά, ως ημέρα αφιερωμένη στον Έλληνα Εργάτη. Μακριά από την τετριμμένη ξύλινη γλώσσα αλλά και ξύλινη σκέψη των μαρξιστών, αποδίδουμε στον Εργάτη την αξία που του πρέπει ως εκφραστή μιας Οικονομίας Εθνικής - και μόνο Εθνικής - και όχι φιλελεύθερης και κοσμοπολίτικης. Συνεχίζοντας στο ίδιο πνεύμα επιχειρούμε ένα σύντομο αλλά περιεκτικό αφιέρωμα στο συγκρότημα-ορόσημο της μεταλλικής μουσικής, τους θρυλικούς Manowar που μέχρι τώρα έχουν γαλουχήσει δύο τουλάχιστον μουσικές γενιές στους επικούς ρυθμούς τους. Το παρόν τεύχος συμπληρώνει ένα άρθρο με αναφορά στην μάστιγα της Αποικιοκρατίας, ενώ το συνοδεύουν αθλητικές ειδήσεις, κινηματογραφικές κριτικές, διεθνή νέα και πολλά άλλα.

Εκ της Συντακτικής Ομάδος

Οι φιλελεύθεροι αστοί θέλουν την Πρωτομαγιά μια ημέρα σαν όλες τις άλλες. Μια ημέρα εφήμερων καταναλωτών του καπιταλιστικού ονείρου. Οι μαρξιστές γιορτάζουν την ημέρα του διεθνούς προλεταριάτου, πιστοί στην ρήση του Ιουδαίου Μαρξ πως «οι προλετάριοι δεν έχουν πατρίδα». Γι' αυτό και αποκομμένοι από την εθνική ζωή, κατήντησαν την εορτή της Πρωτομαγιάς μια δλιβερή μάζωξη συνταξιούχων της «επανάστασης». Ένα πάντως είναι βέβαιο. Αμφότεροι αρνούνται κάθε σχέση μεταξύ Έθνους και Εργασίας. Κι αυτό γιατί οι αντιανθρώπινες αυτές ιδεολογίες, όψεις του ιδίου κίβδηλου νομίσματος, θέλουν να σαρώσουν κάθε οργανική σχέση μεταξύ των Λαών. Θέλουν να συντρίψουν τις εθνικές οικονομίες και τις οργανικές τάξεις και να καταστήσουν τα Έθνη έναν πολτό ερημωμένων υπάρξεων, δούλων της Μηχανής και των παγκόσμιων δυναστών του Χρήματος.

«Η εργασία είναι μια έκφραση της εθνικής ζωής και ο Εργάτης είναι ένα κομμάτι του Έθνους».

Ernst Jónger

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ: ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ ΕΡΓΑΤΗ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΚΙΚΑ

Ο Εργάτης και το Έθνος

Για την εθνικιστική κοσμοθεωρία, Εργάτης είναι κάθε οργανικό μέλος της Λαϊκής Κοινότητας, το οποίο μοχθεί και εργάζεται παραγωγικά για το Έθνος. Προπάντων ο χειρώνακτας της βιομηχανίας αλλά και ο αγρότης αποτελούν τους στυλοβάτες της εθνικής οικονομικής ζωής. Μα και σε περίπτωση πολέμου ενσαρκώνει την γραμμή κρούσης του αγωνιζόμενου έθνους. Τα πεδία μαχών του Έθνους μας, από το Μπιζάνι έως τον Σαγγάριο, είναι σπαρμένα από οστά Ελλήνων Εργατών, των αρίστων του Έθνους. Τον εθνισμό του Εργάτη εξύμνησαν πολλοί λογοτέχνες μας, ενώ ο προφητικός Ίων Δραγούμης οραματίστηκε δι' αυτού έναν εθνικό σοσιαλισμό. Ήταν η εποχή που οι και πρωτοπόροι του σοσιαλιστικού κινήματος, όπως ο ρομαντικός Πλάτων Δρακούλης, συνταίριαζαν την φιλεργατική πολιτική με την Εθνική Ιδέας, αμόλυντοι ακόμη από τον μαρξιστικό διεθνισμό. Θα έρθει όμως πάνω απ' όλα σαρωτικός ο αγέρας του Μεσοπολέμου, των εθνικοεπαναστατικών κινημάτων που παντού στην Ευρώπη θεριεύουν και λυτρώνουν - δυστυχώς πρόσκαιρα – τον Εργάτη από καταπίεση του Κεφαλαίου και την τρομοκρατία του μπολσεβικισμού. Στο πνεύμα αυτό, παρά τις χτυπητές αδυναμίες του, το εθνικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου 1936 πράττει σε μια τετραετία όσα οι κοινοβουλευτικοί «κύριοι» αρνούνται να πράξουν μέσα σε έναν αιώνα: καθιέρωση οκταώρου, ίδρυση του Ι.Κ.Α, βελτίωση των συνθηκών εργασίας, αύξηση ημερομισθίου, υλικές αλλά και ηθικές παροχές, μα επιπλέον προαγωγή της ιδέας της εργασίας μέσω των περίφημων Ταγμάτων Εργασίας. Πλέον η Πρωτομαγιά εορτάζεται επισήμως με λαμπρές παρελάσεις ως έκφραση της αδιάσπαστης ενότητας του Λαού αλλά και της στρατιωτικοποιημένης εργατικής μάζας. Ο Ιωάννης Μεταξάς είναι ο πρώτος που εθνικοποίησε την Εργασία.

Το μέλλον του Εργάτη

Δυστυχώς, η μοίρα του κόσμου αλλά και της πατρίδας μας μετά την λήξη του Μεγάλου Πολέμου, υπήρξε σαρωτική. Η υπερκατανάλωση, η αστικοποίηση, η αποξένωση λάβωσαν την έννοια του Εργάτη. Η αξία του μόχθου δυσφημίστηκε, ο ιδρώτας αντικαταστάθηκε από την εύκολη «κονόμα» του τουρισμού, το γραφείο νίκησε το γρανάζι και το αλέτρι.
Η νίκη όμως αυτή είναι προσωρινή. Η εποχή που τώρα χαράζει θα γεννήσει νέα καθήκοντα στον Εργάτη. Καθήκοντα γνήσια εθνικά και φυλετικά. Στην καρδιά των πολυάνθρωπων μητροπόλεων της λευκής Δύσεως, όπου εισβάλλουν τα εκατομμύρια των αφροασιατών, ως φθηνό εργατικό δυναμικό για την Διεθνή του Κεφαλαίου, συγκρούσεις τιτάνιων διαστάσεων θα ξεσπάσουν. Ο Ξένος έρχεται για να διεκδικήσει από τον ραγδαία φτωχοποιούμενο Γηγενή την Τιμή και την Εργασία του. Ο Ξένος τώρα έρχεται για να αρπάξει το βιος του και να σβήσει την Ιστορία του. Έπεται Αγών…
Σε αυτή την μάχη, που θα είναι η Μητέρα όλων των Μαχών για τον Λευκό Άνθρωπο, για τον Άριο, το Έθνος μας είναι καταδικασμένο να βρεθεί στην πρωτοπορία του αγώνος. Γι αυτό και ο Έλληνας Εργάτης, αυτός που ζει στις γειτονιές της Νίκαιας, του Περάματος, της Δραπετσώνας, της Θεσσαλονίκης εθνικοποιείται ραγδαίως. Βιώνει τον ανταγωνισμό της καθημερινής βιοπάλης με τον Αλλογενή, αποστρέφεται τα ξένη ήθη που αυτός φέρνει, αισθάνεται τη μεγάλη απειλή για τον ίδιο και την οικογένειά του. Και σταθερά πια παίρνει την απόφασή του: Με τον Λαό και την Πατρίδα και όχι με τον Κεφάλαιο και τον Μαρξ! Πλάι σε αυτόν και ο Αγρότης, δηλαδή ο Εργάτης της Γης. Αυτός που βλέπει τα πολυεθνικά κοράκια να λυμαίνονται τη σοδειά του και οι στρατιές των αλλοφύλων στη δούλεψη μιας χούφτας συγχρόνων κοτζαμπάσηδων να ευτελίζουν τον μόχθο του και να προσβάλλουν την παράδοσή του.

Την ώρα που οι «δημόσιοι υπάλληλοι με εθνόσημο» σούρνονται κάτω από τους πολιτικάντηδες του δημοκρατικού τόξου ευτελίζοντας την στολή, ο Εργάτης τώρα προβάλει ως ο πρώτος Πολεμιστής του Έθνους. Αυτός που θα σηκώσει το Λάβαρο της Εθνικής Τιμής. Κι αυτός που τελικά θα εξαναγκάσει τον Επιστήμονα, τον σημερινό απάτριδα διανοούμενο, να γίνει ένας Εργάτης του Πνεύματος στην υπηρεσία του Έθνους και της Λαϊκής Κοινότητος.
Ένα σύνθημα του παρελθόντος διακήρυττε: «Κάθε ξένος εργάτης, ένας Έλληνας Άνεργος».

Σύνθημα του Κινήματος που ηχούσε κάποτε παράταιρα στην εποχή της κατανάλωσης, τώρα όμως δικαιωμένο από την Ζωή και την Ιστορία. Ας το διαδώσουμε σε όλο και περισσότερους συμπατριώτες μας. Το Μέλλον μας ανήκει! Για ένα γνήσια Λαϊκό Κράτος ενός Ανώτερου Πολιτισμού!

Ζήτω η Εθνική Εργατική Πρωτομαγιά!

Η ανατολική Ρωμυλία ταυτίζεται γεωγραφικά με την βόρεια Θράκη, από τους περισσότερους σύγχρονους ιστορικούς.

Απετέλεσε ξεχωριστή διοικητική οντότητα εντός της οθωμανικής επικράτειας, μετά την υπογραφή της αγγλορωσσικής Συνθήκης του Λονδίνου της 30ης Μαΐου 1878, οι όροι της οποίας επαναβεβαιώθηκαν στην Συνθήκη του Βερολίνου του Ιουλίου του ιδίου έτους. Τροποποιείτο, λοιπόν, η οριοθέτηση της Βουλγαρίας (σύμφωνα με την Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου της 19ης Φεβρουαρίου / 3ης Μαρτίου 1878) με την διχοτόμησή της σε βόρειο τμήμα (μεταξύ της οροσειράς του Αίμου και του Δούναβη) και σε νότιο τμήμα (ανατολική Ρωμυλία). Το μεν βόρειο τμήμα θα είχε πλήρη πολιτική αυτονομία αλλά θα ήταν φόρου υποτελές στον Σουλτάνο. Το δε νότιο θα είχε απλή διοικητική αυτονομία υπό χριστιανό διοικητή. Η Βουλγαρία απομακρυνόταν από το Αιγαίο, χάνοντας τα εδάφη που της είχε χαρίσει η Συνθήκη του Αγ. Στεφάνου, καθώς η δυτική Θράκη και η Μακεδονία περιήρχοντο εκ νέου υπό την εξουσία της Υψηλής Πύλης. Τα δυτικά σύνορα του βουλγαρικού κράτους θα καθορίζονταν στο επικείμενο συνέδριο κατά τέτοιον τρόπο ώστε να μην συμπεριληφθούν εντός των ορίων του νέου κράτους αλλοεθνείς πληθυσμοί.

Στην ανατολική Ρωμυλία περιλαμβάνονταν και οι παρευξείνιες πόλεις Αγχίαλος και Πύργος, ενώ πρωτεύουσά της ήταν η Φιλιππούπολη. Η συγκεκριμένη επαρχία θα τελούσε υπό την άμεση πολιτική και στρατιωτική εξουσία της Υψηλής Πύλης αλλά ο ηγεμόνας της θα ήταν χριστιανός. Αυτός θα ήταν προσωπική επιλογή του Σουλτάνου αλλά ο διορισμός του θα τελούσε υπό την αίρεση της εγκρίσεως από τις κυβερνήσεις των Μεγάλων Δυνάμεων. Η θητεία του θα ήταν πενταετής και θα κυβερνούσε μέσω μίας εκλεγμένης συνελεύσεως, ενώ μία μόνιμη επιτροπή θα λειτουργούσε ως υπουργικό συμβούλιο. Σε αυτήν, θα συμμετείχαν και εκπρόσωποι της ελληνικής και της μουσουλμανικής κοινότητος.

Ο τοπικός ηγεμόνας είχε το δικαίωμα να ζητήσει την στρατιωτική συνδρομή της Υψηλής Πύλης προς αντιμετώπιση ενδεχόμενης εξωτερικής απειλής. Δυστυχώς, ουδεμία αναφορά γινόταν στους Έλληνες της περιοχής, γεγονός το οποίο επεσήμανε ο υποπρόξενος της Ελλάδος στην Φιλιππούπολη. Πρότεινε δε όπως υπάρξει γραπτή κατοχύρωση των δικαιωμάτων τους, δίχως όμως να εισακουστεί. Επίσης, συνεστήθη μία διεθνής επιτροπή, η οποία διεπίστωσε την ισχυρή παρουσία το ελληνικού στοιχείου στην περιοχή και θέσπισε την ελληνική ως επίσημη γλώσσα της επαρχίας (μαζί με τα βουλγαρικά, τα γαλλικά και τα τουρκικά). Επιπλέον, αυτή καθιέρωσε την ισονομία και την ισοπολιτεία μεταξύ των μελών όλων των εθνικών και θρησκευτικών ομάδων που διαβιούσαν στην ανατολική Ρωμυλία.

Δυστυχώς, ο σεβασμός των αρχών αυτών έμελλε να μείνει στα χαρτιά. Εξ αρχής, η Σόφια έλαβε καταπιεστικά μέτρα εις βάρος των Ελλήνων της ανατολικής Ρωμυλίας. Η Ρωσσία, η οποία είχε εξασφαλίσει συμβατικά την δυνατότητα ελέγχου της καταστάσεως στην περιοχή, παρενέβη για την επιλογή ενός υποψηφίου της αρεσκείας της στην θέση του ηγεμόνα. Ως εκ τούτου, η Υψηλή Πύλη διόρισε τον βουλγαρικής καταγωγής Αλέξανδρο Βογορίδη (Αλέκο Πασά), την 4η / 16η Μαΐου 1879. Σημειωτέον ότι η ανάγνωση των εγγράφων του διορισμού του έγινε μόνον στα βουλγαρικά και τα τουρκικά. Ήταν το πρώτο βήμα στην πορεία για τον διοικητικό εκβουλγαρισμό της ανατολικής Ρωμυλίας. Κατά την διάρκεια της θητείας του νέου ηγεμόνα, ελήφθησαν διάφορα μέτρα προς την κατεύθυνση αυτή. Οι Βούλγαροι εξοβέλισαν τους Έλληνες από το άτυπο υπουργικό συμβούλιο, την δημόσια διοίκηση και την εθνοφυλακή. Εντούτοις, ο ελληνισμός της περιοχής, συνέχισε να αντιστέκεται. Το 1884, η θητεία του Βογορίδη δεν ανανεώθηκε και η Ρωσσία πρότεινε τον Γαβριήλ Κρέστεβιτς (ή Χριστίοβιτς). Την 6η / 18η Σεπτεμβρίου του επόμενου έτους, ξέσπασαν μικρά κινήματα σε διάφορες πόλεις υπό την καθοδήγηση της «Βουλγαρικής Μυ-

Η ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΡΩΜΥΛΙΑ: ΜΙΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΗ ΕΠΑΛΞΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥ

σικής Κεντρικής Επαναστατικής Επιτροπής». Στην Φιλιππούπολη, μέλη της προαναφερθείσης επιτροπής εισήλθαν στο μέγαρο του ηγεμόνος και του ανεκοίνωσαν ότι η περιοχή θα ενωνόταν με την Βουλγαρία. Κατά συνέπεια, εκείνος παυόταν των καθηκόντων του. Αυτός τους απήντησε: «Είμαι Βούλγαρος. Δεν θα καλέσω τον οθωμανικό στρατό από την Κωνσταντινούπολη. Δεν μπορώ να αντισταθώ. Εύχομαι να ευτυχήσει ο βουλγαρικός λαός». Φυσικά, ο ηγεμών της Βουλγαρίας Αλεξάνδρος Βάττενμπεργκ (που ήταν ανιψιός του Τσάρου) απεδέχθη ασμένως το γεγονός και έφθασε στην Φιλιππούπολη, τρεις ημέρες αργότερα. Κατ' αυτόν τον αναίμακτο τρόπο, εδόθη το πρώτο πλήγμα στον ελληνισμό της περιοχής, που αριθμούσε τουλάχιστον 110.000 ψυχές το 1885.

Την ιδία περίοδο, η Σόφια είχε αρχίσει να στέλνει κατά εκατοντάδες τους κομιτατζήδες στην Μακεδονία και την Θράκη προκειμένου να πείσουν με την βία τους κατοίκους όπως ενταχθούν στην δική τους Εκκλησία, η διοικητική αρχή της οποίας ονομάστηκε «Εξαρχία». Αυτή είχε συσταθεί με σουλτανικό φιρμάνι, το οποίο εξεδόθη, την 27η Φεβρουαρίου / 10η Μαρτίου 1870. Μάλιστα, 17 εκκλησιαστικές Μητροπόλεις, οι οποίες ανήκαν έως τότε στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, συμπεριελήφθησαν αντικανονικώς υπό τη δικαιοδοσία της νέας Εκκλησίας. Οι Βούλγαροι έδρασαν σχεδόν ανενόχλητοι επί πολλά έτη, βυσσοδομώντας εις βάρος του ελληνισμού της περιοχής.

Το ελληνικό κράτος αφυπνίστηκε, μετά την θυσία του Παύλου Μελά, τον Οκτώβριο του 1904. Επηκολούθησε η αποστολή πολλών αξιωματικών και υπαξιωματικών του Ελληνικού Στρατού στην περιοχή και ο «Μακεδονικός Αγώνας», η θετική έκβαση του οποίου έσωσε τον ελληνισμό της Μακεδονίας. Στα επόμενα χρόνια, έλαβαν χώρα οι Βαλκανικοί Πόλεμοι και ο Α Παγκόσμιος Πόλεμος, κατά τη διάρκεια των οποίων ο Μακεδονικός και ο Θρακικός ελληνισμός υπέστησαν πολλά δεινά. Τελικώς, κατά την τρίτη δεκαετία του 20ου αιώνα, οι περισσότεροι εκ των Ελλήνων που είχαν κατορθώσει να παραμείνουν στις εστίες τους υπεχρεώθησαν να έρθουν στο ελληνικό κράτος μετά από την υπογραφή συμφωνιών περί υποχρεωτικής ανταλλαγής των πληθυσμών. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ξεριζώθηκε από τις εστίες του ο ελληνισμός της ανατολικής Ρωμυλίας.

Ενδεικτική βιβλιογραφία.

1. Ιωαν. Σ. Παπαφλωράτος, Η ιστορία του Ελληνικού Στρατού, 1833-1949, τόμος Α . Αθήνα: Σάκκουλας, 2014.

2. Πολυδ. Παπαχριστοδούλου, Η καταστροφή του βορειοθρακικού ελληνισμού (1878-1914). Αθήνα: Εταιρεία Θρακικών Μελετών, 1945.

3. Αντ. Τούσας, Η βουλγαρική δολιότης και οι ανθελληνικοί διωγμοί εν τη Ανατολική Ρωμυλία (1900-1906). Θεσσαλονίκη: Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών, 1949.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΟΥ

Πριν ακόμη αρχίσει να περπατάει ο άνθρωπος και πριν ακόμη κάνει τις πρώτες του άναρθρες απόπειρες για ομιλία, λένε πολλοί φιλόσοφοι πως αυτός ο άνθρωπος έχει γεννηθεί σε μία πολύ συγκεκριμένη στιγμή στον χρόνο, σε ένα πολύ συγκεκριμένο γενεαλογικό δένδρο και πως όλα αυτά καθορίζουν μετέπειτα τον χαρακτήρα, που θα αναπτύξει. Κανένας άνθρωπος δεν είναι απόλυτα ίδιος με τον διπλανό του και κανένας δεν ξεκινάει ακριβώς από το ίδιο σημείο με κάποιον άλλο.

Φυσικά, αυτοί οι φιλόσοφοι αντιμετωπίζονται με χλεύη και απαξίωση από το σύγχρονο κατεστημένο, που έχει κατακλύσει τον κόσμο των «μαλακών επιστημών». Πλέον, η καθεστηκυία τάξη προωθεί την ομοιότητα και την κοινή καταγωγή όλων μας, το λεγόμενο tabula rasa...

Όλοι μας είμαστε ένας λευκός πίνακας με τη γέννηση μας και με βάση τα κοινωνικά μας ερεθίσματα θα αναπτυχθεί και ο χαρακτήρας, που θα μας διέπει για το υπόλοιπο της ζωής μας.

Το φυλετικό και εθνολογικό υπόβαθρο πετιέται στα σκουπίδια από τους ινστρούχτορες του σήμερα και αντικαθίσταται από περίπλοκες και αποτυχημένες απόπειρες ισοπέδωσης κάθε έννοιας που συνδέει τους ανθρώπους μέσω Αίματος. Χρέος μας, χρέος του ρωμαλέου ανθρώπου, του σκεπτόμενου στρατιώτη και του νέου Εθνικιστή είναι να επωμίζεται στις πλάτες του τις ευθύνες, όπως είχε πει και ο μεγάλος Νίκος Καζαντζάκης.

Ιδέες και οράματα που ταιριάζουν με το ήθος και τις επιδιώξεις του σύγχρονου κόσμου... άνθρωποι πεζοί, ευθείες γραμμές, λευκοί πίνακες, που όλος τους ο κόσμος δεν είναι κάτι άλλο, παρά ένα κοινωνικό κατασκεύασμα. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι, με τις ίδιες προτάσεις, τις ίδιες ιδέες, τίποτα δεν διαιωνίζεται γι' αυτούς και τίποτα δεν είναι δική τους ευθύνη.

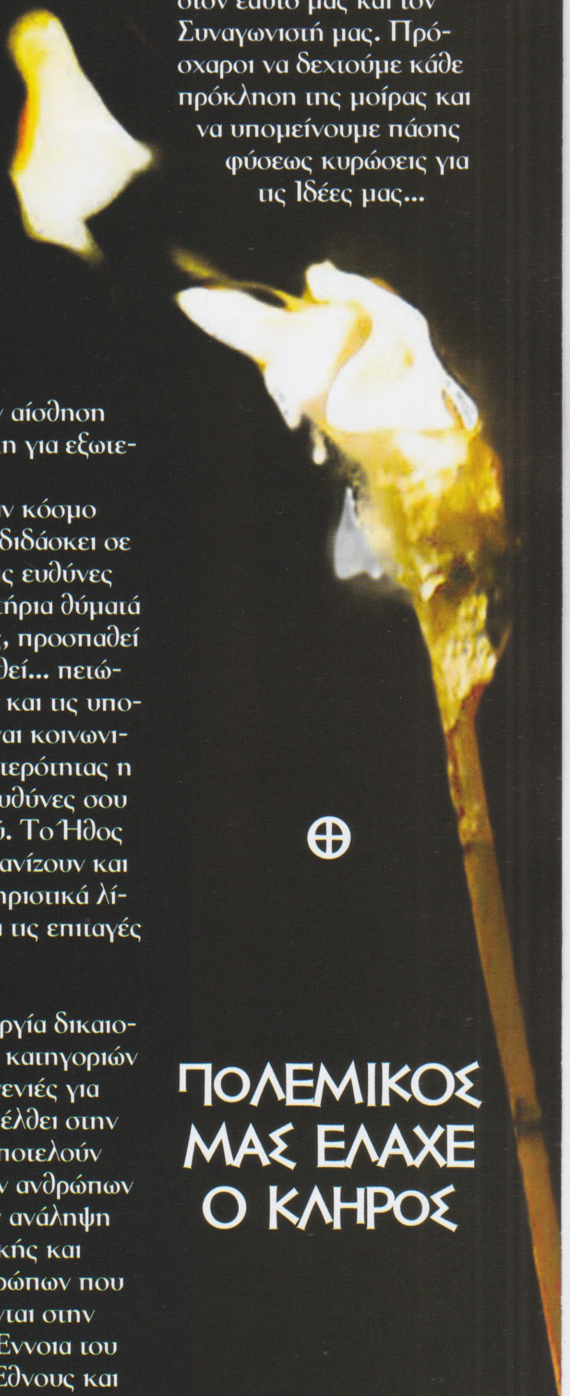
Η μαχητικότητά μας και η διάθεση για να αλλάξει καθετί σαθρό σε αυτήν την κοινωνία είναι η κινητήριος δύναμη που διέπει τον Αγώνα μας. Έναν Αγώνα δύσκολο και συνάμα Ιερό. Η αίσθηση του Χρέους μέσα μας είναι αυτή που μας ένωσε όλους μαζί κάτω από τα λάβαρα του Έθνους και των Ιδεών μας. Είναι τα υγιή ένστικτα που μας διέπουν από πολύ πριν γεννηθούμε και γαλουχηθούμε στην κοινωνία του σήμερα.

Η καρδιά του Εθνικιστή ακολουθά το Χρέος του, η Πίστη στις Ιδέες και την Πατρίδα βρίσκει έκφραση μέσα από την αίσθηση του Καθήκοντος και την ανάγκη για εξωτερίκευση αυτού.

Η νεολαία, μεγαλωμένη σε έναν κόσμο ειδώλων, σε μία κοινωνία που διδάσκει σε όλους να μην αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους και να ψάχνουν τα εξιλαστήρια θύματά τους για όλες τους τις αμαρτίες, προσπαθεί να ζήσει όπως της έχει επιβληθεί... πετώντας από πάνω της τις ευθύνες και τις υποχρεώσεις. Σήμερα άλλωστε, είναι κοινωνικά αποδεκτό και έκφραση ανωτερότητας η ικανότητα να αποφεύγεις τις ευθύνες σου και να τις μετατοπίζεις αλλού. Το Ήθος και το ανώτερο Πνεύμα σπανίζουν και αποτελούν πλέον χαρακτηριστικά λίγων που αδιαφορούν για τις επιταγές του μοντέρνου.

Η εύρεση και δημιουργία δικαιολογιών, η εξαπόλυση κατηγοριών στις προηγούμενες γενιές για τη σήψη που έχει επέλθει στην κοινωνία σήμερα, αποτελούν φαιδρότητες μικρών ανθρώπων που φοβούνται την ανάληψη ευθύνης προσωπικής και συλλογικής. Ανθρώπων που δεν αντιλαμβάνονται στην καρδιά τους την Έννοια του Αίματος και του Έθνους και δεν θα έκαναν τίποτα για αυτά, γιατί πάντα τα θεωρούν πρόβλημα, που δε θα μπορέσουν να λύσουν οι ίδιοι μόνοι τους. Είναι οι ίδιοι που δε θα τρέξουν να σώσουν τη Μακεδονία μόνοι τους και γι' αυτό θα συνεχίσουν αμέριμνοι τον καφέ τους.

Απέναντι σε όλους αυτούς, σε καθετί που πρεσβεύουν, στεκόμαστε εμείς. Πιστοί στο Ιερό Καθήκον που φέρει το Αίμα μας, πιστοί στις επιταγές της Ιστορίας, αλλά και απέναντι στον εαυτό μας και τον Συναγωνιστή μας. Πρόσχαροι να δεχτούμε κάθε πρόκληση της μοίρας και να υπομείνουμε πάσης φύσεως κυρώσεις για τις Ιδέες μας...

ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΜΑΣ ΕΛΑΧΕ Ο ΚΛΗΡΟΣ

Παλιά και Νέα αποικιοκρατία

Πολλές φορές ακούμε και διαβάζουμε για το ζήτημα της αποικιοκρατίας και πως αυτό επηρέασε τους πληθυσμούς, οι οποίοι κατακτήθηκαν και υποδουλώθηκαν από τις τότε Ευρωπαϊκές Δυνάμεις όπως η Αγγλία, η Γαλλία και παλιότερα η Ισπανία.

Όλα αυτά σε ένα κλίμα ηθικής και συναισθηματικής αποδοχής της πολυπολιτισμικότητας και του πολυφυλετισμού, ως δήθεν "αντιδότου" για τα δεινά των πρώην αποικιοκρατούμενων και νυν, σε πολλές περιπτώσεις, "φιλοξενούμενων προσφύγων", που έχουν κατακλείσει την Ευρώπη. Όμως τι ισχύει στην πραγματικότητα ; Και γιατί πρέπει να είναι υπεύθυνοι συλλήβδην όλοι οι Ευρωπαίοι και γενικότερα λευκοί για το ζήτημα αυτό ;

Καταρχήν πρέπει να αναφέρουμε ότι το ζήτημα της αποικιοκρατίας δεν είναι ένα φαινόμενο αποκλειστικά και μόνο των τελευταίων αιώνων – ας πούμε με εκκίνηση τον 15-16 αιώνα μ.Χ. και τις ανακαλύψεις του Χριστόφορου Κολόμβου. Η πρακτική αυτή, με τις όποιες βίαιες διαστάσεις της, υπήρχε και στον αρχαίο κόσμο και δη στους γεννήτορες του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού Αρχαίους Έλληνες και Ρωμαίους. Αυτό βέβαια δεν απέκλειε την χρήση της πρακτικής αυτής και από άλλους λαούς μη Λευκής καταγωγής, όπως τους Φοίνικες και πολλούς αιώνες αργότερα, με την εξάπλωση του Ισλάμ, τους Άραβες.

Δεν έλειπαν επίσης πρακτικές που χρεώθηκαν μόνο στην αποικιοκρατική περίοδο της Ευρώπης, όπως το δουλεμπόριο, και στους ίδιους τους πληθυσμούς που κατακτήθηκαν. Πράγμα που βλέπουμε και σήμερα ακόμη με τα σκλαβοπάζαρα στην Αφρική και στην Μέση Ανατολή, από τις αναγεννώμενες Ισλαμικές Οργανώσεις (βλέπε Isis και Boko Haram), ενώ είναι αλήθεια ότι μόνο ο Δυτικός πολιτισμός, χρησιμοποίησε μεν στην αρχή, αλλά αργότερα κατήργησε το δουλεμπόριο για πρώτη φορά παγκοσμίως.

Το χειρότερο όμως δείγμα γραφής της αποικιοκρατίας ήταν η υποδούλωση λευκών πληθυσμών από τις μεγάλες δυνάμεις της εποχής με τις συνέπειες των φαινομένων αυτών να επεκτείνονται μέχρι τον αιώνα μας. Πόσοι άραγε γνωρίζουν την μεταφορά χιλιάδων λευκών σκλάβων στις νέες αποικίες (στην Αμερική αλλά και αλλού) ; Σχεδόν κανείς.

Είναι επίσης γεγονός ότι ακόμη και ο εμφύλιος πόλεμος στις Η.Π.Α. μεταξύ Βορείων και Νοτίων κάθε άλλο παρά σχέση με την κατάργηση της δουλείας είχε, αφού πολλοί νότιοι λευκοί δεν είχαν καν δική τους γη και βρίσκονταν κάτω από φοβερή φτώχεια. Παρόλα αυτά συνεχίζει να χρησιμοποιείται σαν σύμβολο "αντιρατσιστικού" αγώνα, ενώ ο αληθινός σκοπός ήταν πιο αισχρός και οπορτουνιστικός από πλευράς των Βορείων Πολιτειών, με τα συμφέροντα των εγχρώμων και άλλων μη λευκών κατόχων σκλάβων να μην πειράζονται καθόλου, όπως επίσης πολλών πλούσιων και βολεμένων λευκών.

Πέρα όμως από την πρακτική αυτή υποδούλωση λευκών, λίγοι αναφέρουν τις συνθήκες που βίωσαν, μέσα στις ίδιες τις χώρες τους μάλιστα, Ευρωπαϊκοί λαοί που έγιναν κυριολεκτικά αποικίες των μεγάλων δυνάμεων της εποχής.

Τα ηρωικά και ταυτόχρονα τραγικά παραδείγματα της Ιρλανδίας και της Κύπρου

μπορούν εύκολα να μας θυμίσουν το πόσο εύκολα, ενώ ακόμη και οι τελευταίοι τριτοκοσμικοί λαοί αποκτούσαν την ελευθερία τους, υπό την υπόκρουση των ανακουφισμένων βοών των "ευαίσθητων και ευσυνείδητων προοδευτικών πολιτών", δύο λαοί Ευρωπαϊκής καταγωγής πάλευαν για την ελευθερία και την διατήρηση της ταυτότητάς τους, σχηματίζοντας μάλιστα δύο από τις σημαντικότερες εθνικοεπαναστατικές αντάρτικες ομάδες της Ιστορίας, τον I.R.A. και την Ε.Ο.Κ.Α. αντίστοιχα.

Όλα αυτά χαίρουν άκρατης σιωπής από τους "δημοκρατικούς", και πάντα συγκινημένους ακόμη και με τα δράματα της τελευταίας φυλής του Αμαζονίου, αστούς, οι οποίοι κουνάνε το δάκτυλο και καλούνε όλους τους Ευρωπαίους να αποδεχτούνε την μοίρα τους, δηλαδή τον Πολυπολιτισμό, και να υπακούνε πιστά στα προστάγματα της Πολιτικής Ορθότητας.

Αυτό που δεν λένε όμως

είναι ότι η αποικιοκρατία, που ξεκίνησε όντως ως ένα εγχείρημα κάποιων οραματικών και ηρωικών τυχοδιωχτών Ευρωπαίων κατέληξε μια στάσιμη και πεπαλαιωμένη κατάσταση, η οποία καμιά σχέση δεν είχε με τα συμφέροντα των Ευρωπαϊκών λαών. Αποτελούσε πλέον απλά ένα σύστημα με μόνο σκοπό : να στηρίζει συγκεκριμένες ολιγαρχίες της πλουτοκρατίας, οι οποίες καμιά σημασία δεν έδιναν για έννοιες όπως Πατρίδα, Τιμή, Έθνος και Φυλή. Αυτός ήταν και ο λόγος που οι κυβερνήσεις χωρών με αποικίες, όπως η Αγγλία και η Γαλλία, συμμάχησαν τόσο εύκολα μεταξύ τους κατά του αναδυόμενου κινήματος αντίστασης που εμφανιζόταν τον Μεσοπόλεμο στην Ευρώπη και είχε καταφέρει να πάρει, με διάφορα κινήματα και μορφές, ακόμη και την εξουσία σε πολλές Ευρωπαϊκές χώρες της Γηραιάς Ηπείρου.

Αυτός ήταν και ο λόγος που άνθρωποι προερχόμενοι από αποικίες των "συμμάχων" θέλησαν να συνδράμουν στον πολεμικό αγώνα της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, που πρωτοστατούσε τότε στην αντίσταση κατά αυτού του πνεύματος, που αργότερα πήρε την μορφή της Παγκοσμιοποίησης – αυτή η νέα μορφή Αποικιοκρατίας !!

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν ότι βρέθηκαν μαζί λαοί διαφορετικής καταγωγής

με κοινό στόχο την εξόντωση αυτού του ολετήρα, ούτε ότι σήμερα υπάρχει μια αύξηση της αντίστασης και επιστροφή στις ρίζες και την παράδοση. Έτσι είναι φανερό πως η ισοπέδωση των ταυτοτήτων και η πολυπολιτισμικότητα που προωθείται τόσο έμμεσα, αλλά και τόσο έντονα δεν είναι τίποτα άλλο από το ίδιο "αντιρατσιστικό" πνεύμα που εμπνέει τους σύγχρονους καταπιεστές για να υποδουλώνουν βελούδινα, και όχι τόσο άγαρμπα πλέον, όλον τον κόσμο. Εφήμερα άτομα χωρίς συγκεκριμένη καταγωγή και τόπο με μόνο γνώμονα το χρήμα, και χωρίς καμιά ηρωικότατα στις πράξεις τους, είτε Ευρωπαϊκής είτε άλλης, αρκετές φορές περίπλοκης, προέλευσης, τα οποία διοικούν μεγάλους επιχειρηματικούς οργανισμούς και χρηματιστήρια, έχουν κάνει τον πλανήτη ένα μεγάλο φέουδο. Καταστρέφοντας τόσο την Γη όσο και τις ζωντανές υπάρξεις που κατοικούν σε αυτήν.

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΕΚΕΡΖΗ

Αλλά τίποτα δεν καθορίστηκε ακόμη

καθώς το σύστημα αυτό, που τόσο έχει εκφυλίσει τον σύγχρονο Ευρωπαίο και προσπάθησε να αλλοτριώσει και να ενσωματώσει λαούς, για φθηνά εργατικά χέρια, από όλον τον Κόσμο στις Ευρωπαϊκές Πατρίδες, παρουσιάζει ρήγματα. Και αυτά δεν είναι άλλα από τους ίδιους τους Ευρωπαϊκούς λαούς που αρχίζουν να επαγρυπνούν και να αντιστέκονται στην βιολογική τους εξόντωση, αφού υπέστησαν χρόνια πνευματικής και ηθικής κατάπτωσης, με πρωτοστάτες την εθνική και κοινωνική πρωτοπορία των Εθνικιστικών Κινημάτων, που μάχονται κατά της προλεταριοποίησης των ανθρώπων τους από το Καπιταλιστικό τερατούργημα του Μεταπολέμου.

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΤΙΣΤΑΚΗ

20 ΜΑΪΟΥ 1941

FESTUNG KRETA

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ «ΕΡΜΗΣ»

Η Κρήτη είναι ένας τόπος όπου το παρελθόν στοιχειώνει το παρόν. Η στρατηγική θέση του νησιού στη Μεσόγειο έχει προκαλέσει αμέτρητες εισβολές, από τους Άραβες, τους Βενετούς και τους Οθωμανούς, έως τους πιο πρόσφατους Γερμανούς .

Η μάχη της Κρήτης θεωρείται η μεγαλύτερη -έως τότε- αεραποβατική επιχείρηση και παραμένει μοναδική στο ότι ο κύριος αντικειμενικός σκοπός επετεύχθη εξ ολοκλήρου από αέρος. Αφού προηγήθηκαν σφοδροί βομβαρδισμοί των συμμαχικών θέσεων επί μία εβδομάδα, την Τρίτη 20 Μαΐου του 1941 και ώρα 08:00πμ εκδηλώθηκε η επίθεση. Οι εχθροπραξίες μέχρι την κατάληψη της μεγαλονήσου διήρκεσαν 12 ημέρες .

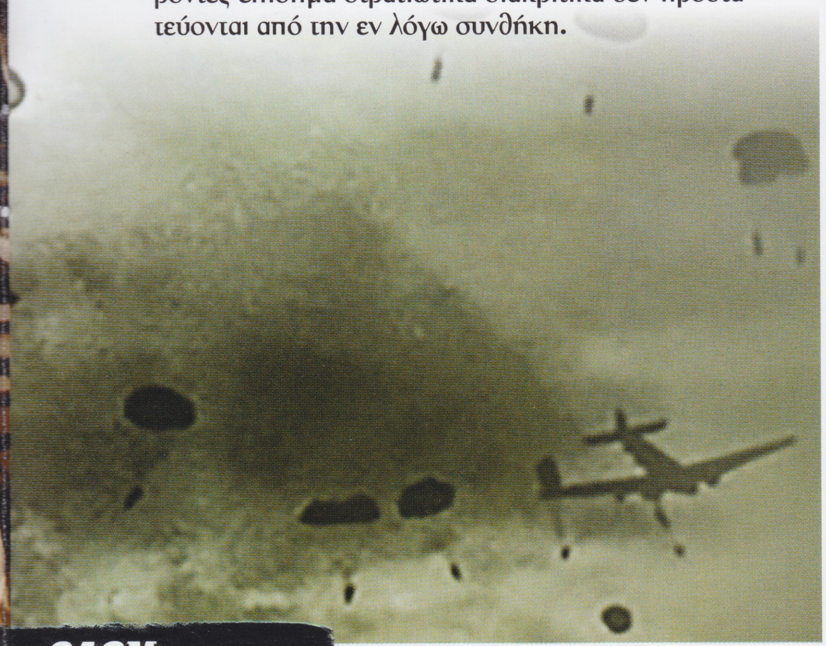
Μία δύναμη αποτελούμενη από 41,000 περίπου Νεοζηλανδούς, Βρετανούς, Αυστραλούς και εναπομείναντα Ελληνικά στρατεύματα (η Μεραρχία Κρητών δεν είχε ακόμη επαναπατρισθεί από το Αλβανικό μέτωπο), προσπάθησε απελπισμένα να αντιμετωπίσει την πρωτοφανή γερμανική αερομεταφερόμενη επίθεση. Παρά τις τρομακτικές απώλειες, οι αλεξιπτωτιστές και η 6η ορεινή μεραρχία κατάφεραν να εδραιωθούν στο νησί. Η μάχη τελείωσε με την εκκένωση του μεγαλύτερου μέρους της Συμμαχικής δύναμης από θαλάσσης με προορισμό την Αίγυπτο.

Αν και τελικά η επιχείρηση έληξε νικηφόρα για τους Γερμανούς, χαρακτηρίστηκε ως μια από τις πιο αιματηρές εκστρατείες του Δεύτερου Παγκό-

σμιου Πολέμου. Περισσότεροι από 4.000 Γερμανοί στρατιώτες έχασαν τη ζωή τους, ενώ οι περισσότεροι από τους αλεξιπτωτιστές σκοτώθηκαν τις πρώτες τρεις ημέρες της εκστρατείας. Η Luftwaffe έχασε 370 αεροσκάφη. Η συμμαχική πλευρά υπέστη και αυτή τεράστιες απώλειες: 6.000 νεκροί και 4.000 τραυματίες, ενώ αιχμαλωτίσθηκαν περί τους 17,000 στρατιώτες, οι οποίοι δεν πρόλαβαν να επιβιβαστούν στα πλοία.
Καθ' όλη τη διάρκεια της κατοχής (σημειωτέον ότι οι Γερμανοί έφυγαν από την Κρήτη το 1945), αντιμετώπισαν ισχυρή αντίσταση από τους Κρητικούς, που οδήγησε σε φοβερά και πρωτοφανή αντίποινα. Οι Κρητικοί, που μόλις τέσσερις δεκαετίες νωρίτερα είχαν αγωνιστεί να αποκτήσουν την ελευθερία τους μετά από 250 χρόνια οθωμανικής κατοχής, βγήκαν από τα σπίτια τους και αντιμετώπισαν τους «ουρανίτες» χρησιμοποιώντας ό,τι εξοπλισμό είχαν. Ήταν η πρώτη φορά στα χρονικά του Β ΠΠ πού λάμβαναν χώρα εκτελέσεις πολιτών, καθώς οι Γερμανοί δεν είχαν αντιμετωπίσει μέχρι τον Μάιο του '41 τέτοια καθολική αντίσταση από γηγενείς σε καμία χώρα της Ευρώπης. Μετά τον πόλεμο, Γερμανοί στρατηγοί εκτελέστηκαν για εγκλήματα πολέμου από ελληνικό στρατοδικείο, παρότι επικαλέσθηκαν την συνθήκη της Γενεύης, όπου σημειώνεται ότι ένοπλοι μη φέροντες επίσημα στρατιωτικά διακριτικά δεν προστατεύονται από την εν λόγω συνθήκη.

Η επική αυτή σύγκρουση αποτυπώθηκε σε χιλιάδες εκδόσεις

(με πιο πρόσφατη και αρκετά εμπεριστατωμένη την πολυσυζητημένη μελέτη του Heinz Richter) και ντοκιμαντέρ με σπάνιο οπτικοακουστικό υλικό εποχής .
Τεράστιος, όμως, είναι και ο αριθμός των μαρτυρίων των εμπλεκομένων και από τις δύο πλευρές, οι οποίες μαρτυρίες έχουν πάντα ξεχωριστό ενδιαφέρον. Υπάρχουν πολλά, μικρά και μεγαλύτερα, περιστατικά με εξαιρετικό ενδιαφέρον.

Την 21η Μαΐου 1941

τριάντα Γερμανοί αλεξιπτωτιστές παγιδεύονται κάπου νότια του αεροδρομίου του Ηρακλείου. Ανάμεσά τους και ο 24χρονος υπολοχαγός, κόμης Wolfgang von Blöcher, (απόγονος του στρατάρχη Gebhard Leberecht von Blöcher, του νικητή του Ναπολέοντα στο Βατερλώ (1815) και ήρωα της νεότερης Γερμανίας) ο οποίος, αν και τραυματίας, κατευθύνει θαρραλέα την ομάδα του, που είναι αποκλεισμένη από μέρος του συμμαχικού σκωτσέζικου τάγματος Black Watch.

στις 6 Οκτωβρίου με την παρουσία της αδελφής τους Gertrud Freifrau von Ketelhodt και εκατοντάδων επισκεπτών από τη Γερμανία.

Αφήγηση ενός Γερμανού αξιωματικού των αλεξιπτωτιστών για περιστατικό που συνέβη στην περιοχή Γαλατά των Χανίων, όπου πραγματοποιήθηκε η κύρια προσπάθεια των Γερμανών στη Μάχη της Κρήτης (20 Μαΐου – 1 Ιουνίου 1941):

Στο λιγοστό φως της ημέρας θυμάμαι που πετάχτηκε σαν αγρίμι μέσα από τους αγκαθωτούς θάμνους, σαν αστραπή, μια λεβεντόκορμη σιλουέτα, στα μαύρα ντυμένη, με ψηλές μπότες και σαρίκι στο κεφάλι, που δίχως καθυστέρηση φύτεψε με το γερμανικό αυτόματο, που κρατούσε, πέντε σφαίρες στο στομάχι δύο αλεξιπτωτιστών.

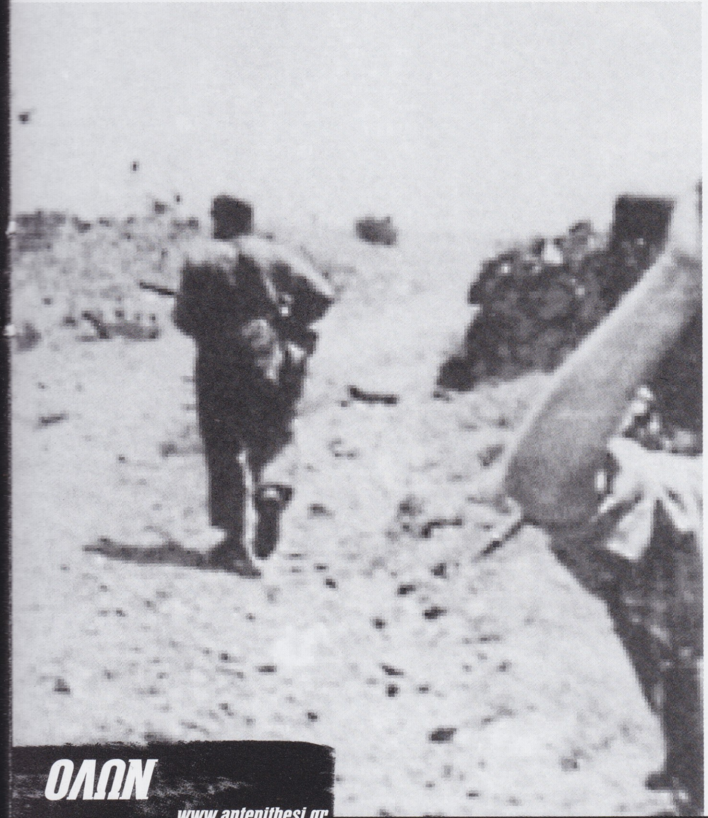
Πριν προλάβουμε να αντιδράσουμε, έπεσε κάτω γλιστρώντας σαν φίδι μέσα στους θάμνους με δαιμονισμένη ταχύτητα. Αντιδρώντας γρήγορα, τον κυκλώσαμε και προσπαθήσαμε να τον εξουδετερώσουμε. Αν και είχα υποστεί τη σκληρή εκπαίδευση των Γερμανών αλεξιπτωτιστών επί επτά μήνες στο Βερολίνο, με είχε συναρπάσει ο τρόπος που γλιστρούσε σέρνοντας το κορμί του πάνω στο χώμα. Ήταν μια τακτική αυτοσχέδια, που θύμιζε περισσότερο ερπετό παρά άνθρωπο. Με πολύ κόπο καταφέραμε να τον κυκλώσουμε και να τον αχρηστέψουμε με μια χειροβομβίδα. Κατάφερε την τελευταία στιγμή να πληγώσει στον αριστερό μηρό ακόμα έναν αλεξιπτωτιστή.

Το 1974 οι Βόλφγκανγκ και Χανς-Ιωακείμ επανασυνδέθηκαν σε έναν ενιαίο τάφο στο γερμανικό πολεμικό νεκροταφείο στο Μάλεμε της Κρήτης,

Το μακελειό είναι βασανιστικό. Οι Γερμανοί αργά, αλλά σταθερά, αποδεκατίζονται, καθώς τα πυρομαχικά και το διαθέσιμο νερό τελειώνουν, όταν συμβαίνει ξαφνικά κάτι αναπάντεχο. Ένας νεαρός γερμανός ιππέας, που είχε πατήσει στην Κρήτη με το δεύτερο κύμα των αλεξιπτωτιστών, παίρνει την απόφαση να κάνει το παράτολμο. Να προσπαθήσει να ανεφοδιάσει τους παγιδευμένους στρατιώτες περνώντας μέσα από τα συμμαχικά πυρά. Ήταν ο 17χρονος Hans-Joachim von Blócher που δεν προλαβαίνει να ολοκληρώσει την αποκοτιά του, καθώς εκτελείται από τις ριπές των Σκωτσέζων, σχεδόν μπροστά στα μάτια τού αδελφού του. Όπως σημειώνεται στο βιβλίο του Κυριάκου Χαραλαμπίδη «ο μόλις 17 ετών εθελοντής, δεκανέας, κόμης Χανς Γιοακίμ φον Μπλίχερ, θυσιάστηκε μάταια. Ως το επόμενο πρωί ο αδελφός του και όλοι οι αλεξιπτωτιστές του ήταν νεκροί». Ένας θρύλος θέλει, έκτοτε, τον Hans-Joachim von Blócher να έχει στοιχειώσει, σύμφωνα με τους κατοίκους των γύρω χωριών, καλπάζοντας το σούρουπο στους αγρούς της περιοχής, πιστός στο καθήκον. Να μεταφέρει, με αυταπάρνηση, νερό και πυρομαχικά στον αποκλεισμένο αδελφό του... Παρά ταύτα, η τραγωδία για τους von Blócher δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί, αφού την ίδια μέρα, την 21η Μαΐου 1941, ο τρίτος αδελφός, ο δεκανέας Leberecht von Blócher χάνεται από προσώπου γης και κηρύσσεται αγνοούμενος. Αν και είχαν υπάρξει μαρτυρίες πως τον είχαν δει να σκοτώνεται σε μάχη, εντούτοις το (νεκρό) σώμα του δεν θα βρεθεί ποτέ. Τέσσερις εβδομάδες αργότερα, τα «νέα» φτάνουν στην κόμισσα Gertrud von Blócher, η οποία πληροφορείται το θάνατο και των τριών γιων της, την ίδια μέρα, στη Μάχη της Κρήτης. Και όμως, παρά τους τρεις χαμούς, η μοίρα δεν είχε πει ακόμη την τελευταία της λέξη. Τρία χρόνια αργότερα ο τέταρτος γιος της κόμισσας, ο Adolf Graf von Blócher, ο οποίος είχε γλιτώσει από τον πόλεμο (μετατάχθηκε στο Ναυτικό μετά τον θάνατο των 3 αδερφών του), θα βρεθεί νεκρός κι εκείνος στα δάση του Mecklenburg, στη Γερμανία, σε μια παρτίδα κυνηγιού.

Μετά την έκρηξη της χειροβομβίδας πλησίασα με προφύλαξη. Ήθελα να δω από κοντά τον άγνωστο πολεμιστή που με εντυπωσίασε. Όταν έφθασα κοντά του δεν είχε ακόμα πεθάνει. Τα μάτια του ανοικτά, κατάμαυρα, λες και φοβέριζε τον ερχομό του θανάτου, όμως όλο σχεδόν το κορμί του ήταν χτυπημένο από τα θραύσματα της χειροβομβίδας.
Τον σήκωσα και ακούμπησα την πλάτη του στον κορμό μιας χοντρής ελιάς. Ειλικρινά με είχε συναρπάσει η τακτική που μαχόταν.
Η αιμορραγία είχε βάψει όλο το χώμα, θα ήταν περίπου 18 χρονών. Το πρόσωπό του, με έντονα χαρακτηριστικά, αν και είχε σκεπαστεί με σκόνες και αίματα, έδειχνε τόσο νεανικό. Πριν ξεψυχήσει, κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια τον στοχασμό μου και χαμογέλασε.
Ξαφνιάστηκα!
Δεν ξέρω αν χαμογελούσε σε μένα ή στον θάνατο, που φτερούγιζε για να τον πάρει. Σήκωσε με κόπο το δεξί του χέρι, πήρε από τον λαιμό του έναν σταυρό που κρεμόταν, τον φίλησε κι έγειρε το κεφάλι πλάγια, ξεψυχώντας με καρφωμένο στα χείλη του το χαμόγελο.
Όμως, ή έκπληξή μου έμελλε να κορυφωθεί, όταν τραβώντας το σαρίκι του για να τον ξαπλώσω χάμω, ξεχύθηκαν απ' το κεφάλι του μισό μέτρο κατάμαυρα μαλλιά. Τότε μόνο κατάλαβα πως ήταν γυναίκα. Βουβάθηκα.
Ήταν κάτι που δεν το περίμενα. Ένιωσα στον λαιμό μου έναν κόμπο να με πνίγει. Ήταν ή πρώτη φορά που συνειδητοποίησα ότι ή μοίρα των αλεξιπτωτιστών θα 'ταν πολύ δύσκολη στην Κρήτη. Έφυγα, αφήνοντας τη σκέψη μου κάτω από τη γέρικη ελιά, κοντά στη νεκρή κοπέλα».

–Πτέραρχος Φον Στιούντεντ:

"Δι' εμέ ως διοικητής των Γερμανικών μονάδων αλεξιπτωτιστών, που κατέλαβαν την Κρήτη, το όνομα της νήσου αυτής συνδέεται με πικρές αναμνήσεις. Ομολογώ ότι επλανήθηκα στους υπολογισμούς μου όταν συνεβούλευσα αυτήν την επίθεση. Αποτέλεσμα ήταν όχι μόνο να χάσω πολύτιμους αλεξιπτωτιστές, τους οποίους θεωρούσα παιδιά μου, αλλά και να εκλείψουν πλέον οι σχηματισμοί αλεξιπτωτιστών, τους οποίους είχα δημιουργήσει ο ίδιος".

-Οι TIMES του Λονδίνου τόνιζαν:

"Η Μάχη της Κρήτης υπήρξε το συναρπαστικότερο γεγονός του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και η αποθέωση του ανθρώπινου ηρωισμού".

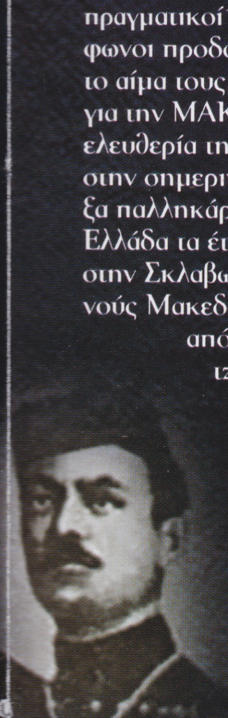
-Ακόμη και οι σύμμαχοι των Γερμανών, οι Ιάπωνες, οι οποίοι έβαζαν τον κώδικα τιμής πάνω και από τη ζωή τους, είχαν μείνει με ανοιχτό το στόμα από τον ηρωισμό των Κρητικών. Η εφημερίδα ΧΡΟΝΟΣ του Τόκιο έγραψε: "Προτείνουμε ως ζήτημα υπέρτατου καθήκοντος τιμής, όπως δημιουργηθεί έκτακτο "Τάγμα των Ιπποτών της Κρήτης", για να τιμηθεί με ειδικό παράσημο κάθε πολίτης, κάθε στρατιώτης και κάθε αξιωματικός, που έλαβε μέρος στην ενδοξότερη μάχη της ιστορίας, τη Μάχη της Κρήτης"

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΗΡΩΕΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΙ

Στους σημερινούς καιρούς της σήψης, της διαφθοράς και της δοτής εξουσίας κάποιοι μειοδότες αποφάσισαν να εκχωρήσουν το Ιερό Όνομα της Μακεδονίας μας ανοίγοντας τον δρόμο για την πραγματοποίηση των πιο ανθελληνικών σλαβικών ονείρων, δηλαδή της Μακεδονίας του Αιγαίου, διότι αναμφίβολα όταν παραχωρείς όνομα, παραχωρείς και έδαφος.

ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ένα Έδαφος για το οποίο κάποιοι πραγματικοί Έλληνες, και Όχι ελληνόφωνοι προδότες, μάτωσαν και έχυσαν το αίμα τους, καθώς είναι γνωστό ότι για την ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ, για την ελευθερία της και την προσάρτησή της στην σημερινή Ελλάδα χιλιάδες ένδοξα παλληκάρια από την Ελεύθερη τότε Ελλάδα τα έτη 1904-1908 ανέβηκαν στην Σκλαβωμένη από τους Οθωμανούς Μακεδονία, ώστε να την σώσουν από τις θηριωδίες των κομιτατζήδων των οποίων απόγονοι είναι οι κάτοικοι του σημερινού κρατιδίου των Σκοπίων.

Γνωστοί Μακεδονομάχοι είναι οι Ήρωες Παύλος Μελάς, ο Τέλλος Άγρας και ο Καπετάν Κώττας. Υπήρχαν όμως και κάποιοι άλλοι, άγνωστοι στο ευρύ κοινό, Ήρωες, οι οποίοι πότισαν με το αίμα τους την Ιερή ΓΗ της μιας και μόνης Μακεδονίας, ώστε να απελευθερωθεί από τα δεσμά της σκλαβιάς της και να μην πέσει στα χέρια των βουλγάρων κομιτατζήδων.

Ένας από αυτούς ήταν ο Ανθυπίλαρχος Πραντούνας Χρήστος, γεννημένος το 1873 στα Λεχαινά Ηλείας. Παππούς της μητέρας του ήταν ο Μεσολογγίτης ήρωας του 1821, Χρήστος Καψάλης. Το 1893, αφού σπούδασε 2 χρόνια Ιατρική, κατατάχθηκε στο Ιππικό. Κατά τον Ατυχή πόλεμο του 1897 διακρίθηκε έχοντας τον βαθμό του Λοχία. Εκπληκτικός ξιφομάχος, χορευτής, φανταστικός ιππέας και ζωγράφος ήταν από τους πλέον δημοφιλείς στις αριστοκρατικές αυλές της Αθήνας. Μπροστά όμως στην Μακεδονία και την Ελευθερία της αδιαφόρησε για όλα τα υπόλοιπα. Η αποστολή που είχε τις εκκαθαρίσεις της Λίμνης των Γιαννιτσών από τους κομιτατζήδες ήταν από τις πλέον δύσκολες και ριψοκίνδυνες. Τελικά, στις 28 Απριλίου του 1906 έπεσε την ώρα του καθήκοντος αντιμετωπίζοντας επταπλάσιους εχθρούς πάνω σε βάρκες. Μία σφαίρα τον βρήκε στο μέτωπο. Ο Μεγάλος Αυτός Εθνομάρτυρας ακόμα και τα τελευταία του δευτερόλεπτα σε Αυτήν την Ζωή δεν σταμάτησε να σκέφτεται την μητέρα πατρίδα. Τα Τελευταία του λόγια ήταν «Ζήτω Η Μεγάλη Ελλάς!».

Θα ήταν παράλειψη αν σε αυτό το άρθρο δεν αναφερόταν ο Δημήτριος Γκοκολάκης. Πρότυπο Ηρωισμού από το Μπιρούσι Σερρών πήρε το προσωνύμιο Μπιρούσης. Έζησε ο ίδιος τις θηριωδίες των κομιτατζήδων με την δολοφονία της γυναίκας του και του παιδιού του το 1906, ένα γεγονός που τον σημάδεψε στην μετέπειτα ζωή του. Αφού εξολόθρευσε 30 κομιτατζήδες με τους άνδρες του, το 1907 φυγαδεύτηκε στην Αθήνα, οπού και γνώρισε τον Διάδοχο και μετέπειτα Βασιλιά Κωνσταντίνο. Στα μέσα του 1907 επέστρεψε στην περιοχή των Σερρών συνεχίζοντας την αντιστασιακή του δράση. Στις 13 Ιουλίου του ίδιου έτους, καταδιώκοντας τον κομιτατζή Τάσκα στην Περιοχή Καμενικία των Σερρών, έπεσε σε ενέδρα της Οθωμανικής στρατιωτικής δύναμης της Φρουράς των Σερρών. Έχοντας μόνο 4 άνδρες (Ιωάννη Ούρδα, τους Λοχίες Θεόδωρο Τουρλεντέ από την Μεγαλόπολη, Νικόλαο Παναγιώτου από το Αγρίνιο και τον Μιχαήλ Ουζούνη που ήταν και ανηψιός του) προσποιήθηκε ότι θα παραδοθεί σκοτώνοντας τον Αστυνομικό Διευθυντή Σερρών. Στην μάχη που ακολούθησε, ο Ούρδας με τον Παναγιώτου συνελήφθησαν και λίγο αργότερα εκτελέστηκαν. Ο Γκοκολάκης μαζί με τους Ουζούνη και Τουρλεντέ κλείστηκαν στην εκκλησία της Ευαγγελίστριας. Μαχόμενοι επί αρκετή ώρα προκάλεσαν αρκετές απώλειες στους Οθωμανούς. Βλέποντας τον Ουρλεντέ να πέφτει νεκρός και τις σφαίρες του να τελειώνουν, ο Μπιρούσης σκότωσε τον ανηψιό του και στην συνέχεια αυτοκτόνησε για να μην πέσει στον εχθρό.

Μια περιοχή, γενέτειρα αρκετών ονομαστών Μακεδονομάχων είναι η Μάνη. Εκεί, και συγκεκριμένα στο Γύθειο, το 1874 γεννήθηκε ο Ανθυπολοχαγός Αντώνης Βλαχάκης ή Καπετάν Λίτσας, όπως ήταν το προσωνύμιό του. Στρατιωτικός με πλούσια δράση κατά τον πόλεμο του 1897 (στην μάχη του Δομοκού τραυματίστηκε σοβαρά), το 1905 μετέβη στο Παρίσι για να τελειοποιήσει τις στρατιωτικές σπουδές του. Γρήγορα όμως, το ενδιαφέρον του στράφηκε στην εθνική προσπάθεια, που διεξαγόταν στην Μακεδονία. Έχοντας ως ορμητήριό του την περιοχή του Βοΐου προξένησε αρκετές απώλειες στους κομιτατζήδες στην περιοχή της Σταρίτσανης και του Έζερεις. Θέλοντας να βελτιώσει τα αποτελέσματα του Αγώνα πήγε στην Αθήνα και επέστρεψε στο πεδίο της Μάχης μαζί με τον επίσης εκλεκτό Μανιάτη Μακεδονομάχο υπαρχηγό του Λεωνίδα Πετροπουλάκη. Στις 7 Μαΐου του 1906, σε μια από τις σημαντικότερες μάχες του Μακεδονικού Αγώνα στο χωριό Σονίτσανη (σημ. Καστανόφυτο Καστοριάς), το σώμα του Αντώνη Βλαχάκη αντιμετώπισε μια οργανωμένη δύναμη 750 οθωμανών και πολυάριθμών βουλγάρων κομιτατζήδων. Στην σύγκρουση που ακολούθησε οι τούρκοι υπέστησαν βαριές απώλειες. Το ελληνικό σώμα μέτρησε 11 τραυματίες και 24 νεκρούς, εκ των οποίων δύο ήταν ο Αντώνης Βλαχάκης και ο Λεωνίδας Πετροπουλάκης.

Για να καταγράψουμε όλους τους Ήρωες του Μακεδονικού Αγώνα θα χρειάζονταν τόμοι ολόκληροι. Ενδεικτικά, ως φόρος τιμής και σε όλους τους υπόλοιπους, αναφέρονται συνοπτικά τρεις Θρύλοι του αγώνα για την Μακεδονία κατά τα έτη 1904-1908, που όμως παραμένουν άγνωστοι στο ευρύ κοινό. Απέναντι σε όλους αυτούς εμείς οι Χρυσαυγίτες Άνδρες και Γυναίκες έχουμε ιερή υποχρέωση να διεξάγουμε τον Δικό μας Μακεδονικό Αγώνα απέναντι στους σύγχρονους κομιτατζήδες. Το χρωστάμε στους Ήρωες που Έπεσαν και στους αγέννητους που θα έρθουν.

PARTY ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Κυριακή μεσημέρι, η οργανωτική ομάδα του Μετώπου Νεολαίας συγκεντρώνεται από νωρίς στον φιλόξενο χώρο της «Σάρισας». Οι βαριές εργασίες (μεταφορά εξοπλισμού κτλ) έχουν ήδη γίνει από την Παρασκευή επομένως μπορούμε να είμαστε πιο χαλαροί για λίγο. Με θέα την θάλασσα και το λιμάνι της πόλης από ψηλά ανταλλάσσουμε νέα, αναλύουμε τα βασικά της εκδήλωσης, προτάσσονται κάποιες ιδέες της τελευταίας στιγμής και σύντομα πιάνουμε δουλειά.

ΜΕΤΩΠΟ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

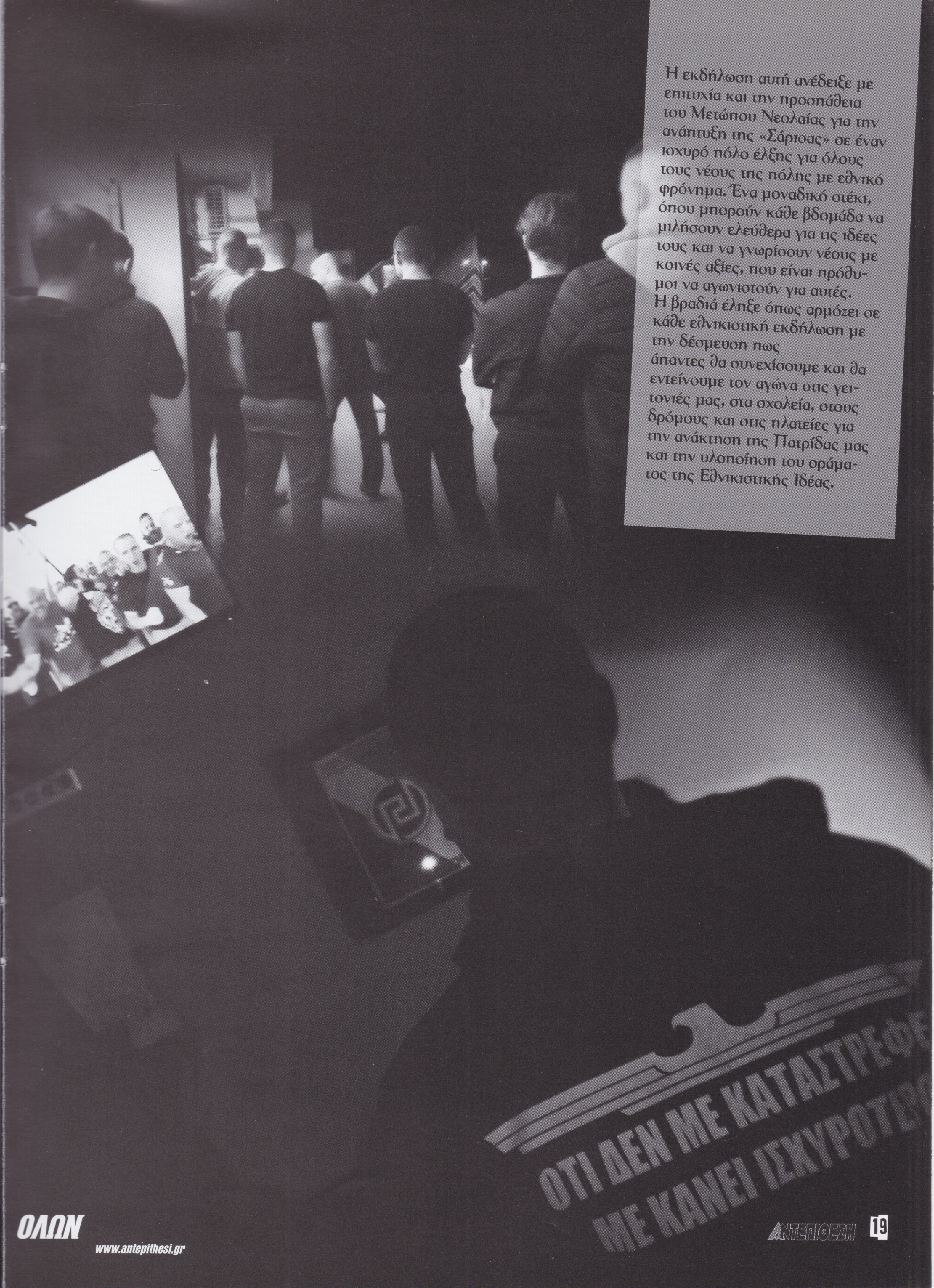
Η καθαριότητα του χώρου είναι προτεραιότητα αλλά η διακόσμηση είναι σίγουρα το πιο ευχάριστο κομμάτι της προετοιμασίας. Οι τοίχοι της «Σάρισας» εμπλουτίζονται με λογότυπα και άλμπουμ εθνικιστικών συγκροτημάτων απ' όλο τον κόσμο των οποίων τα τραγούδια θα ηχήσουν στην επερχόμενη βραδιά. Προστίθενται σημαίες, εθνικιστικά λάβαρα, αφίσες του Μετώπου Νεολαίας αλλά και μαυροκόκκινα πανό στον εξωτερικό χώρο.

Όσο ο ήλιος δύει πλησιάζει η ώρα της έναρξης. Λίγο πριν την προσέλευση του κόσμου ορίζονται τα τελευταία πόστα και η ομάδα ασφαλείας συγκεντρώνεται για να λάβει τις απαραίτητες οδηγίες ώστε να είναι σίγουρη η ομαλή και επιτυχημένη διεξαγωγή της εκδήλωσης.

7 το απόγευμα καταφθάνουν οι πρώτοι νέοι, γνωστά πρόσωπα μαθητών και φοιτητών που κατέβηκαν για πρώτη φορά στους δρόμους χάρη στα συλλαλητήρια και εκεί ήρθαν σε επαφή με τα «παιδιά με τις μαύρες μπλούζες» αλλά και κάποιοι παλιότεροι συναγωνιστές από γειτονικές περιοχές μαζί με τους οποίους έχουμε «γράψει» πολλά χιλιόμετρα για το Κίνημα. Από τα ηχεία αρχίζουν να ακούγονται τα πρώτα κομμάτια, αγαπημένα ιστορικά άσματα του ευρωπαϊκού εθνικισμού (Boia Chi Molla, Europa Nazione, Amici del Vento κ.α.) και νεότερα ροκ τραγούδια όπως αυτά των Brutal Attack.

Ταυτόχρονα προβάλλονται βίντεο από τις δράσεις του Μετώπου Νεολαίας στη Θεσσαλονίκη, εθνικιστικές συναυλίες και μεγαλειώδεις εκδηλώσεις του Κινήματος που αποτελούν μοναδικές αναμνήσεις για τους παλαιότερους και πηγή έμπνευσης για τους νεότερους. Σύντομα, όσο πληθαίνει ο κόσμος η ατμόσφαιρα αρχίζει να «πλεκτρίζεται». Ο χώρος πλέον δονείται από πιο δυναμικά ελληνικά και ξένα κομμάτια για όλα τα (Εθνικιστικά πάντα) γούστα. Οι Boiling Blood, No Surrender, White Pride Rockers, Pogrom και Αίτιον Τιμής ήταν μόνο μερικά από τα συγκροτήματα της ελληνικής εθνικιστικής μουσικής σκηνής που με γνωστά τραγούδια τους ενθουσίασαν άπαντες. Παράλληλα από ευρωπαϊκές μπάντες τα ακούσματα κυμαίνονταν από Bronson και ZetaZeroAlfa μέχρι επικά μέταλ κομμάτια αφιερωμένα στην ιστορία των Λευκών Εθνών που προκαλούν ρίγη σε κάθε νέο με ζωντανή φυλετική συνείδηση.

Με τη συνοδεία φαγητού και άφθονης παγωμένης μπύρας, οι νέοι του Κινήματος είχαμε την ευκαιρία να διασκεδάσουμε ελεύθερα αφήνοντας για λίγο πίσω τις όποιες δυσκολίες, αλλά και να συσφίξουμε τους συναγωνιστικούς δεσμούς που δημιουργήσαμε μέσα από μια συνεχή δραστηριότητα και μαχητική παρουσία στους δρόμους.

Η εκδήλωση αυτή ανέδειξε με επιτυχία και την προσπάθεια του Μετώπου Νεολαίας για την ανάπτυξη της «Σάρισας» σε έναν ισχυρό πόλο έλξης για όλους τους νέους της πόλης με εθνικό φρόνημα. Ένα μοναδικό στέκι, όπου μπορούν κάθε βδομάδα να μιλήσουν ελεύθερα για τις ιδέες τους και να γνωρίσουν νέους με κοινές αξίες, που είναι πρόθυμοι να αγωνιστούν για αυτές.

Η βραδιά έληξε όπως αρμόζει σε κάθε εθνικιστική εκδήλωση με την δέσμευση πως
άπαντες θα συνεχίσουμε και θα εντείνουμε τον αγώνα στις γειτονιές μας, στα σχολεία, στους δρόμους και στις πλατείες για την ανάκτηση της Πατρίδας μας και την υλοποίηση του οράματος της Εθνικιστικής Ιδέας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΒΟΡΡΑ

Στις 29 Μαΐου του 1453 η Κωνσταντινούπολη έπεσε.

Μαζί της τερματίστηκε και η χιλιόχρονη ύπαρξη της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ή Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Όλοι κατά καιρούς έχουμε διαβάσει για τις απεγνωσμένες μάχες που έλαβαν χώρα στα τείχη της Βασιλεύουσας. Όλοι γνωρίζουμε για την επιλογή κάποιων να πολεμήσουν ως το τέλος τις βαρβαρικές Μογγολικές ορδές των Οθωμανών, αλλά και τη δειλία άλλων να κρυφτούν στα μοναστήρια ενδεδυμένοι το ράσο. Στιγμές δόξας και ανδρείας καταγράφονται σε όλο το μήκος των τειχών. Ωστόσο, το σημείο που έπεσε τελευταίο ήταν εκείνο που υπερασπίζονταν οι Βάραγγοι.

ΤΟΥ MAGLOR

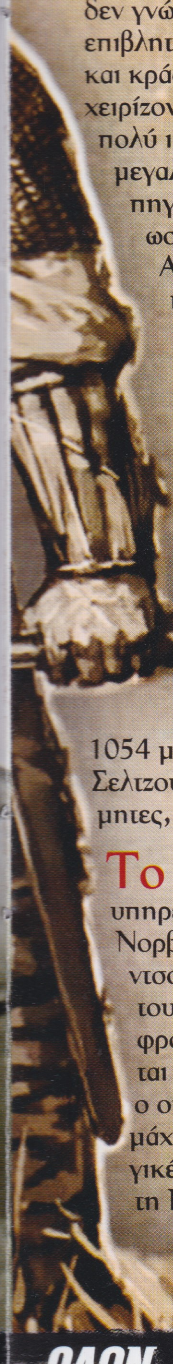

Ως Βαράγγους εννοούμε τις ομάδες των Βίκινγκς, οι οποίοι κατά τον όγδοο αιώνα μ.Χ. κατευθύνθηκαν από τη Σκανδιναβία στις περιοχές της Ανατολικής Ευρώπης. Κατά τις μετακινήσεις τους ίδρυσαν πόλεις στις ακτές των ποταμών Δνείπερου και Βόλγα. Στα χρονικά, τα οποία διαθέτουμε, αναφέρονται ως οι ιδρυτές της ηγεμονίας του Κιέβου. Αν και αρχικά προέβαιναν σ' επιδρομές εναντίον του Βυζαντίου, στη συνέχεια οι αυτοκράτορες αποφάσισαν να τους εκμεταλλευτούν ως μισθοφόρους, αφού φημίζονταν για τις πολεμικές τους ικανότητες. Η πρώτη τους συμμετοχή ως τμήμα του Βυζαντινού στρατεύματος ανάγεται στο έτος 902 μ.Χ. Εκείνος, όμως, ο οποίος καθιέρωσε τους Βαράγγους ως αυτοκρατορική φρουρά και επίλεκτο σώμα του Βυζαντινού στρατού, υπήρξε ο Βασίλειος Β', ο Βουλγαροκτόνος.
-Το έτος 987 μ. Χ. ο αυτοκράτορας Βασίλειος αντιμετώπιζε απειλές τόσο απ' τους Βούλγαρους στον βορρά όσο και από τον γαιοκτήμονα Βάρδα Φωκά. Ο τελευταίος έχοντας δικό του στρατό θέλησε να εκθρονίσει τον αυτοκράτορα και να στεφθεί στη θέση του. Ο Βουλγαροκτόνος ζήτησε βοήθεια απ' τον πρίγκηπα του Κιέβου Βάλνταμα Σβάιναλντσον κι εκείνος ανταποκρίθηκε στέλνοντάς του (με το κατάλληλο αντίτιμο) 6.000 στρατιώτες.

ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑ

Η θέα και μόνο των Βαράγγων έτρεψε σε φυγή το στρατό του Βάρδα Φωκά ενώ ο ίδιος λέγεται πως πέθανε από συγκοπή την ώρα που οι Βίκινγκς του Βουλγαροκτόνου έκοβαν σε κομμάτια τους αντιπάλους τους, μόνο και μόνο για ευχαρίστηση. Αντίστοιχη πανωλεθρία υπέστησαν στα επόμενα χρόνια και οι Βούλγαροι εχθροί του Βυζαντίου.

Το Ανατολικό Ρωμαϊκό κράτος είχε βρει πλέον τους πιο ασυναγώνιστους πολεμιστές. Στα χρονικά της εποχής περιγράφονται ως θηριώδεις με μεγάλο ύψος και γενειάδες. Ήταν λάτρεις της βίας και του ποτού, ενώ δεν γνώριζαν τι σημαίνει φόβος. Όντας επιβλητικοί φορούσαν κόκκινους μανδύες και κράδαιναν μεγάλα τσεκούρια, τα οποία χειρίζονταν με δεινότητα. Ήταν επίσης, πολύ ικανοί με τα ξίφη και τα τόξα. Το μεγαλύτερο προσόν τους όμως, κατά τις πηγές ήταν η απόλυτη πίστη και αφοσίωση τους στον θρόνο του Βυζαντινού Αυτοκράτορα, ανεξάρτητα από το ποιος ήταν εστεμμένος. Σε αντίθεση με τους επιρρεπείς σε πραξικοπήματα γαιοκτήμονες , οι Βάραγγοι παρέμεναν αφοσιωμένοι σ' εκείνον που τους πλήρωνε αδρά για τις υπηρεσίες τους.

-Πολέμησαν σε όλα τα μέτωπα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Το έτος 902 μ.Χ. στην Κρήτη κατά των Αράβων, το 1001 μ.Χ. στη Γεωργία, το 1017 μ.Χ. στην Ιταλία εναντίον των Λομβαρδών, το 1022 μ.Χ. στην Αρμενία, ενώ το 1054 μ.Χ. στη Μ. Ασία συνέτριψαν τους Σελτζούκους. Οι μάχες τους είναι αναρίθμητες, όπως και οι νίκες.

Το 1034 μ.Χ. καταφθάνει στην υπηρεσία του αυτοκράτορα ο 19χρονος Νορβηγός πρίγκηπας Χάραλντ Ζίγκουρντσον. Μαζί με τους 500 συντρόφους του γίνεται δεκτός στην αυτοκρατορική φρουρά των Βαράγγων. Ίσως πρόκειται για τον πλέον θρυλικό πολεμιστή ο οποίος συμμετείχε σ' αναρίθμητες μάχες, ενώ διέθετε αξεπέραστες στρατηγικές ικανότητες, τις οποίες έδειξε κατά τη Βυζαντινή εκστρατεία στη Σικελία.

Λέγεται ότι κατά τη διάρκεια μιας πολιορκίας φαινόταν πως η πόλη για την οποία πολεμούσαν ήταν απόρθητη.

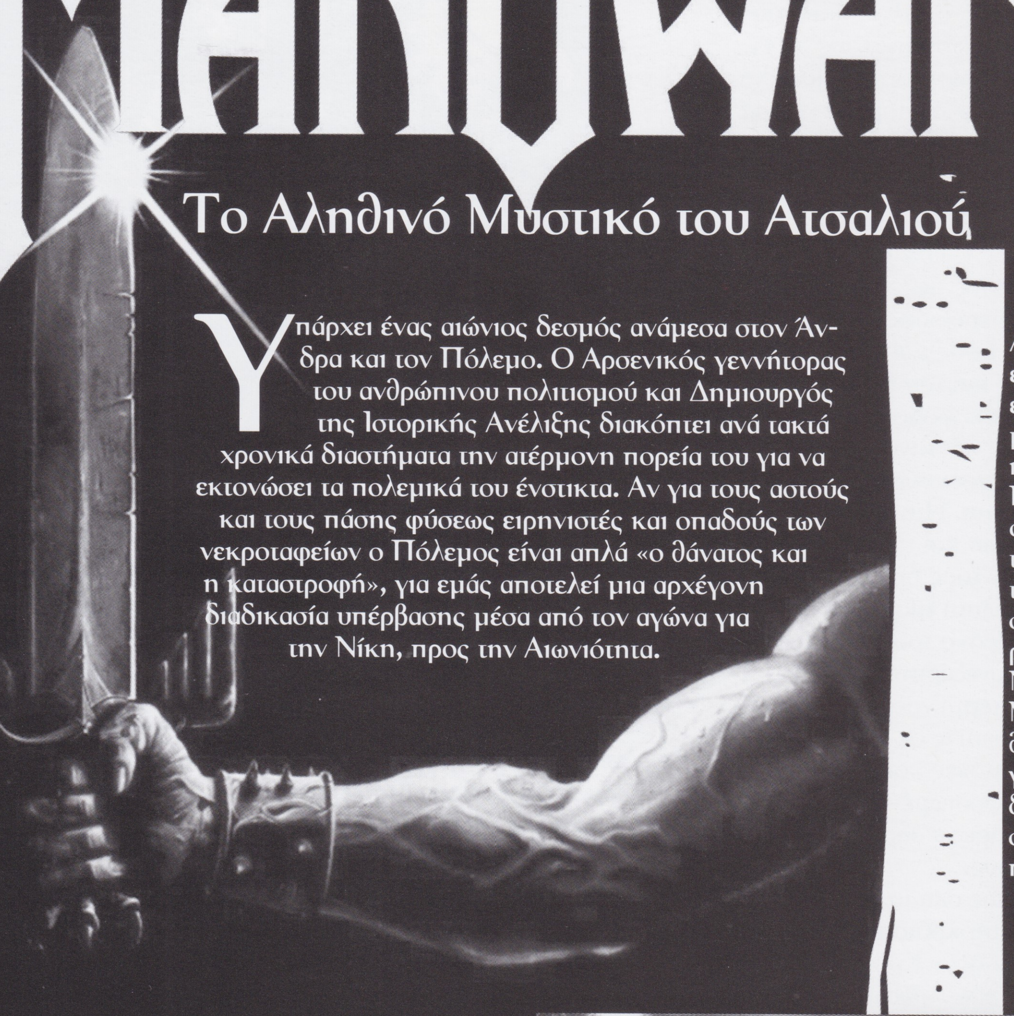
Τότε ο Χάραλντ παρατήρησε πως τα σπίτια εντός της πόλης είχαν σκεπές από άχυρο, στις οποίες υπήρχαν αναρίθμητες φωλιές πουλιών. Αφού αιχμαλώτισε αρκετά απ' τα πουλιά, έδεσε στα πόδια τους κομμάτια από χαρτί ή από άλλα εύφλεκτα υλικά και ανάβοντάς τα άφησε τα πτηνά να επιστρέψουν στην πόλη. Κατ' αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκε πυρκαγιά, μέσα στη σύγχυση της οποίας ο Χάραλντ και οι στρατιώτες του επιτέθηκαν θριαμβεύοντας. Το έτος1060 μ.Χ. ο Χάραλντ επιστρέφει ως βασιλιάς στη Νορβηγία και οργανώνει εισβολή στη Βρετανία. Αυτός ο πόλεμος θα είναι και ο τελευταίος του, αφού θα σκοτωθεί το 1066 μ.Χ. στη μάχη της γέφυρας του Στάνφορντ.

Πολλοί απ' τους Βαράγγους δεν γύρισαν ποτέ πίσω στις πατρίδες τους.
Δεν ξαναείδαν τις όχθες του Βόλγα, τα χιονισμένα δάση της Νορβηγίας ή το βόρειον σέλας. Στη Σουηδία βρέθηκαν αρκετές επιγραφές ρούνων, αφιερωμένες στους Βίκινγκς, που ταξίδεψαν στη Μεσόγειο και δεν γύρισαν ποτέ. Οι επιγραφές αναφέρουν πως έπεσαν στη χώρα των Ελλήνων (Grikkland) πολεμώντας με τους Έλληνες. Υπερασπιζόμενοι την τιμή των όπλων και τον όρκο προς τον Αυτοκράτορα υπηρέτησαν τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία, την οποία όμως αποκαλούσαν Ελλάδα και γι' αυτήν πέθαιναν

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΑΣΤΟΡΑ

MANOWAR

Το Αληθινό Μυστικό του Ατσαλιού

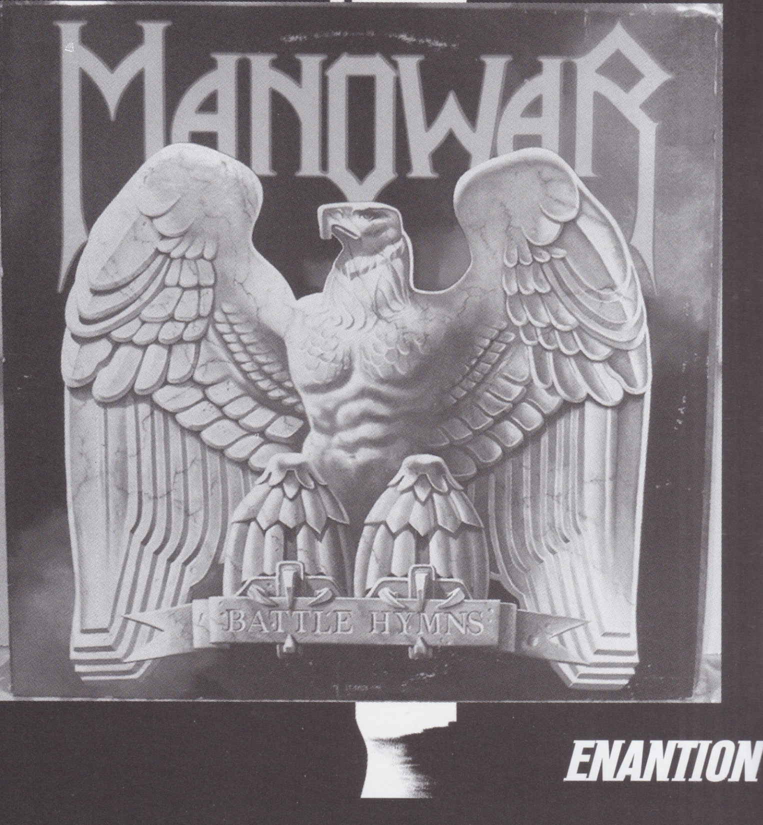
Υπάρχει ένας αιώνιος δεσμός ανάμεσα στον Άνδρα και τον Πόλεμο. Ο Αρσενικός γεννήτορας του ανθρώπινου πολιτισμού και Δημιουργός της Ιστορικής Ανέλιξης διακόπτει ανά τακτά χρονικά διαστήματα την ατέρμονη πορεία του για να εκτονώσει τα πολεμικά του ένστικτα. Αν για τους αστούς και τους πάσης φύσεως ειρηνιστές και οπαδούς των νεκροταφείων ο Πόλεμος είναι απλά «ο θάνατος και η καταστροφή», για εμάς αποτελεί μια αρχέγονη διαδικασία υπέρβασης μέσα από τον αγώνα για την Νίκη, προς την Αιωνιότητα.

Αν το Heavy Metal είναι το σύγχρονο είδος μουσικής που μεταφέρει παραστατικά τον απόηχο μιας Ηρωικής εποχής, τότε οι MANOWAR αποτελούν αναμφισβήτητα τους πιο πιστούς και συνάμα παράξενους ρομαντικούς μιας Νιτσεϊκής εικόνας. «Οι MANOWAR γεννήθηκαν για να ζήσουν για Πάντα, έχοντας το δικαίωμα να κατακτήσουν κάθε ακτή που προσφέρεται!».

Η μουσική είναι μετάλλαξη της κοσμικής αντίληψης των ανθρώπων για το πραγματικό και το φανταστικό, σε ηχητική πανδαισία. Κάθε κοσμοθεωρία, με την ανάλογη συναισθηματική φόρτιση που την ακολουθεί, αντικατοπτρίζεται πειστικά σε μια αλληλουχία από νότες και σε ένα αντίστοιχο μουσικό στυλ. Αν το Ξίφος είναι σύμβολο Αναγέννησης και Κάθαρσης, οι MANOWAR είναι προπομποί του WOTAN στα μουσικά δρώμενα.

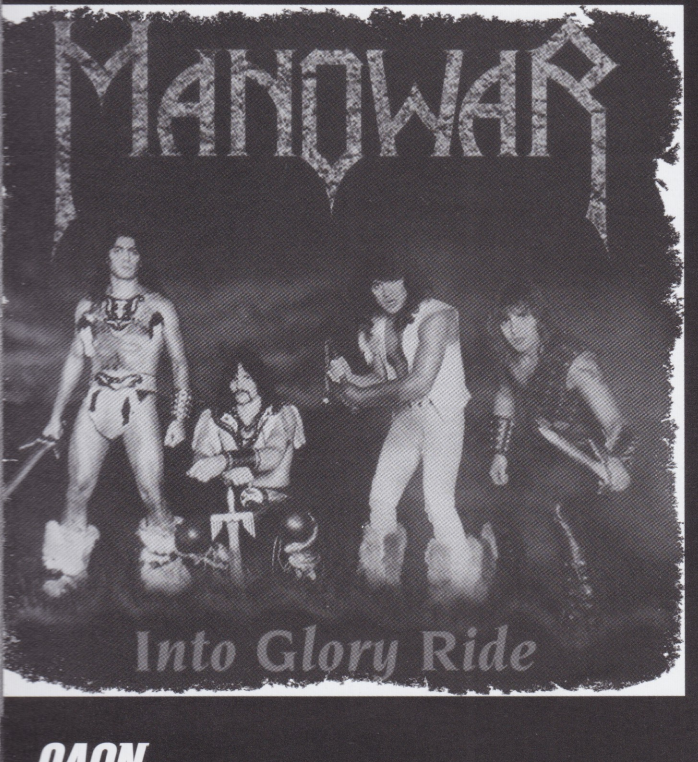
«Η κεντρική ιδέα πάνω στην οποία βασίζονται όλα μας τα κομμάτια είναι η προσπάθεια να συγκεντρωθούμε στην δύναμη του ανθρώπου, στο ότι ο καθένας προσπαθεί να είναι αληθινός σ' αυτό που πιστεύει κι αν πρόκειται όντως να το κάνει, τότε σίγουρα θα πληγωθεί πολύ κατά την διάρκεια αυτής της Πορείας – ο κόσμος απλά τρελαίνεται να σου σπαράζει την καρδιά.

Αν πρόκειται να συνεχίσεις μ' αυτή την τακτική, τότε πρέπει σίγουρα να γίνεις δυνατός. Και τότε έρχονται στιγμές που λες "Θεέ μου! Έχω στ' αλήθεια μια καρδιά από ατσάλι (Heart of Steel)" και πιστεύω ότι αυτό είναι ακριβώς που χρειάζεσαι για να επιβιώσεις».

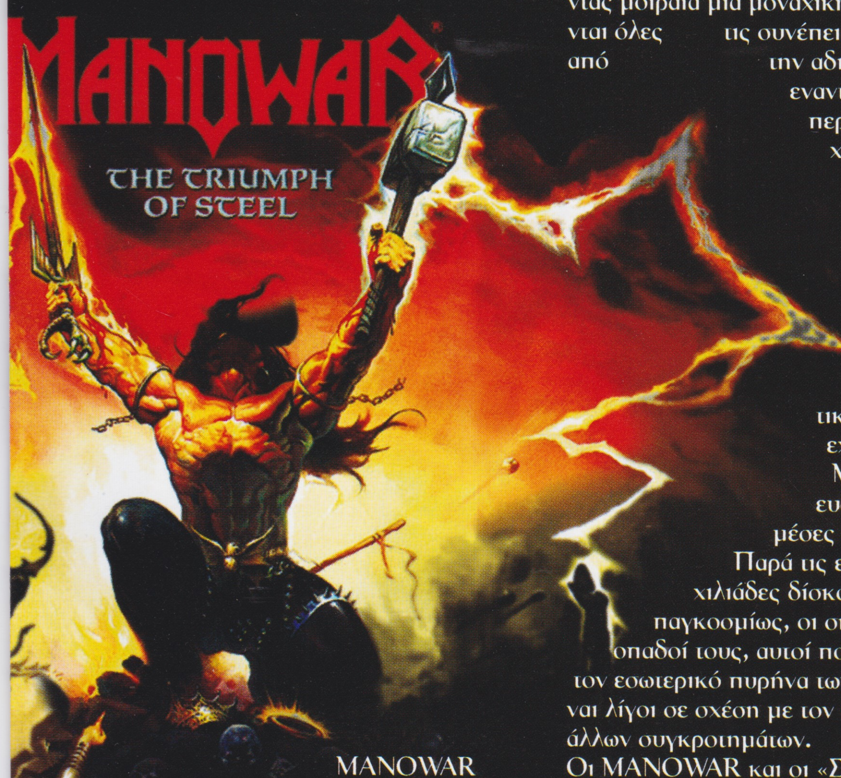
Μια απόλυτα σεβαστή άποψη υποστηρίζει πως η λεγόμενη «κλασική μουσική» εκπληρώνει τα ιδανικά του Απόλυτα Ωραίου και δημιουργεί τα πρότυπα ποιότητας, αναμφισβήτητα όμως δεν έχει την δυνατότητα να επιδράσει θετικά στα μεγάλα στρώματα της σύγχρονης Λευκής Νεολαίας. Σ' ένα οπωσδήποτε πιο προσιτό επίπεδο, το Heavy Metal μπορεί και δανείζεται την ατμόσφαιρα για να δημιουργήσει μια αποδεκτή εναλλακτική πρόταση. Δεν είναι καθόλου τυχαία η άποψη πως «το Heavy Metal είναι η κλασική μουσική του 20ου αιώνα».
Το «THE CROWN AND THE RING» είναι το αγαπημένο μου τραγούδι από ολόκληρο το άλμπουμ «KINGS OF METAL», επειδή περιέχει όλο το συναίσθημα των MANOWAR στιχουργικά. Νομίζω ότι η εκτέλεση στα φωνητικά του Eric είναι σπουδαία και πιστεύω ότι λέει όλα τα πράγματα στα οποία Πιστεύουμε. Φυσικά, τα ορχηστρικά background και η χορωδία ήταν ένα προσωπικό μου σχέδιο. Πάντα, σ' όλη μου την ζωή ήθελα να δουλέψω με μια πλήρη χορωδία και ορχήστρα, και για μένα αυτή ήταν ένα όνειρο που υλοποιήθηκε».
Όταν ο Joey De Maio συνάντησε τον Ross Friedman στην Black 'n' Blue (Black Sabbath and Blue Oyster cult) περιοδεία, γεννήθηκαν οι προοπτικές για μια νέα μεγάλη μπάντα. Το Heavy Metal έδειχνε πολύ δυνατό για να πεθάνει από την Punk επίθεση και η νέα δεκαετία του '80 απαιτούσε το δικό της μεταλλικό είδωλο.
Έτσι δημιουργήθηκαν οι MANOWAR. Ένας φίλος του De Maio από το σχολείο, ο Eric Adams, πρόσφερε την φωνή του και ο ντράμερ Donnie Hanjic συμπλήρωσε το κουαρτέτο. Το πολύ καλό και ελπιδοφόρο «BATTLE HYMNS» ήταν η αφετηρία μιας ένδοξης Ιστορίας. Αμέσως μετά, ντράμερ του γκρουπ γίνεται ο επιβλητικός Scott Colombus.

«Ο νέος μας ντράμερ είναι ένας αληθινός τρελός σκύλος. Το άτομο που μας χρειαζόταν από την αρχή. Μια φίλη μας τον βρήκε να δαγκώνει λαμαρίνες σ' ένα χυτήριο και του είπε ότι ήξερε ένα συγκρότημα που ψάχνει για ντράμερ. Ποτέ του δεν μας είχε ακούσει, αλλά ήρθε και δοκίμασε. Έμαθε ολόκληρο το άλμπουμ μέσα σε μισή ώρα. Ο τύπος έχει μια απίστευτα δυνατή μνήμη».
Εκεί, λοιπόν, στις αρχές της δεκαετίας του '80, γεννήθηκε ο ζωντανός θρύλος των MANOWAR και η πασίγνωστη ρήση «DEATH TO FALSE METAL». Αυτός ο θρύλος ήταν που διέδωσε την καθαρότητα αυτού του μουσικού είδους, παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες πολλών για το ακριβώς αντίθετο... «"Το March For Revenge" αφιερώνεται στο προσωπικό μας για τις τουρνέ. Κατά πολλούς τρόπους αυτοί είναι το Καλύτερο Κομμάτι των MANOWAR. Έχουν μια θρησκευτική πίστη στο ότι κάποια μέρα θα γίνουμε το καλύτερο συγκρότημα του κόσμου και δίνουν τον καλύτερό τους εαυτό σ' αυτό που κάνουν».
Μετά το πρώτο τους άλμπουμ το 1982 ακολούθησαν έναν δρόμο δύναμης και δόξας και οριστικοποιώντας την σύνθεση του γκρουπ με την προσθήκη του Scott Colombus στα ντραμς, έδωσαν τρία μνημειώδη και αθάνατα στον χρόνο μουσικά έπη: «INTO GLORY RIDE» (1983), «HAIL TO ENGLAND» (1984), «SIGN OF THE HAMMER» (1984). Ακολουθεί ένα τρίχρονο διάστημα απραξίας για να επανέλθουν στο προσκήνιο αρχικά με το «FIGHTING THE WORLD» (1987) και κατόπιν με το «KINGS OF METAL» (1988), διεκδικώντας έναν θρόνο που δικαιωματικά τους ανήκει. «Είμαστε οι "Βασιλιάδες του Metal". Δεν ξέρω πώς αλλιώς να το εκφράσω!

Το καλύτερο πράγμα που μπορώ να πω γι' αυτό το κομμάτι είναι όταν το κοινό τραγουδάει "we're going to kick your ass" και "MANOWAR Kill". Αυτό είναι για μας το καλύτερο συναίσθημα, το να ακούμε, δηλαδή, την ανταπόκριση του κοινού, γιατί στα show των

MANOWAR είναι το ίδιο το κοινό, καθώς και το γεγονός ότι αυτό το κοινό είναι τόσο μέσα στην μουσική μας. Το "Kings o Metal" αναφέρεται στο συγκρότημα, στην σκληρή μας προσπάθεια στο πόσο καιρό βρισκόμαστε μέσα στην μουσική, καθώς και στο πώς ο κόσμος τέθηκε εναντίον μας επειδή παίζουμε δυνατά και είμαστε τόσο ψηλά στην κορυφή. Τελικά, για τους οπαδούς μας, είμαστε οι "Βασιλιάδες του Metal" και για μας αυτοί είναι οι "Βασιλιάδες του Metal". Είναι οι καλύτεροι!».

Οι MANOWAR αγωνίστηκαν σκληρά για να γίνουν ευρύτερα γνωστοί. Άλλαξαν αρκετές εταιρείες και έπαιξαν σ' όλα τα μικρά clubs της Αμερικής χωρίς καμιά υποστήριξη, χλευάστηκαν και αγνοήθηκαν από τα «έγκυρα» μουσικά περιοδικά. Ποτέ κανένα «μεγάλο» όνομα δεν δέχθηκε να ανοίγουν τις συναυλίες του, κάτι που συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Πέρα του ότι σήμερα είναι Μεγάλο Όνομα, είναι αυτονόητο πως κανείς δεν θα μπορούσε να βγει στην σκηνή μετά απ' αυτούς… «Σήμερα το πρωί και οι δύο ξυπνήσαμε με κάτι φάτσες πρησμένες. Ο Ross κι εγώ, χτες το βράδυ, πήγαμε σ' ένα νάιτ κλαμπ στο Mount Vernon και είχαμε κάτι φασαρίες με μερικούς κοντοκουρεμένους disco τύπους. Οι γκόμενές τους μας τριγύριζαν και αυτό δεν τους άρεσε. Ήταν περισσότεροι από μας, αλλά τα καταφέραμε να τους τις βρέξουμε λίγο – ε, πού είσαι… η μουσική είναι η δουλειά μας και όχι το μποξ!».

Όσοι διαλέγουν τον δρόμο του Δικαίου, έστω κι αν αυτός βρίσκεται στα «άκρα», δείχνοντας περιφρόνηση και ακολουθώντας μοιραία μια μοναχική πορεία, νέμονται όλες τις συνέπειες που επισύρει, από την αδιάκοπη πολεμική εναντίον τους και την περιορισμένη απήχηση ως τους λίγους, αλλά πολύ φανατικούς οπαδούς. Ποτέ κανένα άλλο συγκρότημα δεν είχε τόσο φανατικούς οπαδούς ή εχθρούς! Στους MANOWAR δεν ευδοκίμησαν ποτέ μέσες καταστάσεις. Παρά τις εκατοντάδες χιλιάδες δίσκους που πουλάνε παγκοσμίως, οι σκληροπυρηνικοί οπαδοί τους, αυτοί που ενστερνίζονται τον εσωτερικό πυρήνα των ιδεών τους, είναι λίγοι σε σχέση με τον όγκο των οπαδών άλλων συγκροτημάτων.

Οι MANOWAR και οι «Στρατιές των Αθανάτων» που τους συνοδεύουν στο καταστροφικό Πέρασμά τους είναι οι εναπομείναντες εκλεκτοί, γι' αυτό και αισθάνονται αδικημένοι από τον κόσμο. Όμως, εκείνοι που ξεχωρίζουν το Γνήσιο από το κίβδηλο, εκείνοι που ασπάζονται την Θρησκεία του Ξίφους και γνωρίζουν το Αληθινό Μυστικό του Ατσαλιού, σπάζοντας στην πράξη την συνωμοσία σιωπής και το κατεστημένο των μετρίων, δεν μπαίνουν σε αριθμητικές λογικές και δεν πρέπει να ζηλεύουν τον όγκο των οπαδών οποιωνδήποτε άλλων. Στον Ηρωικό τους Κόσμο, των Πολεμιστών, της Ανδρείας και της Υπερηφάνειας, χωρούν μόνο οι Τέλειοι.

Αυτό θα είναι το επερχόμενο Βασίλειο.

"Νομίζω ότι τελικά όλοι πρέπει να πιστέψουμε σ αυτό το δοχείο με το χρυσάφι που βρίσκεται στην άκρη του ουράνιου τόξου. Κάτι πρέπει να υπάρχει μετά από όλα αυτά τα βάσανα και τους αγώνες. Πολλοί άνθρωποι πιστεύουν πως αυτό το κάτι είναι ο παράδεισος ή τα λεφτά ή η προσωπική ικανοποίηση. Ο καθένας πάντως έχει ένα συγκεκριμένο πράγμα που επιθυμεί πολύ και αυτό ακριβώς είναι το Βασίλειό του, ακόμα και αν αυτό είναι η οικογένειά του ή ένα ωραίο σπίτι ή ίσως πνευματική ικανοποίηση.

Η τελευταία πιθανότητα αναφέρεται στη δική μου περίπτωση. Πιστεύω ότι αργά ή γρήγορα καθένας μας θ αποκτήσει το Βασίλειό του, αυτό ελπίζουμε, τουλάχιστον."

Το HEAVY METAL περιείχε πάντα το επικό στοιχείο στη γενεσιουργό του ύλη. Δεν υπήρξε ποτέ Metal, σε οποιοδήποτε παρακλάδι του, χωρίς επιθετική ένταση, χωρίς μια υποβόσκουσα πολεμική διάθεση. Οι MANOWAR χρησιμοποίησαν την ειδωλολατρία και επένδυσαν στον φετιχισμό προκειμένου να παρουσιάσουν το Metal στην πληρέστερη, καθαρότερη και μέγιστη μορφή του. Μόνο οι εξίσου μεγάλοι BATHORY μπόρεσαν αργότερα να πιάσουν αξιοπρεπώς και, γιατί όχι, ισότιμα αυτά τα δεδομένα. Αυτή η "Ευγενής Βαρβαρότητα" ξεπηδά μέσα από μια προγονική ιδιοσυγκρασία, μέσα από τη Άρεια κληρονομιά και το αρχέγονο προγονικό ένστικτο του Λευκού Ανθρώπου. Αυτή η μουσική είναι ένα αυθεντικό κάλεσμα στα όπλα. Είναι μια μουσική που αποπνέει αυθεντικότητα και ελπίδα και δηλώνει πως το πάθος των λίγων, αν δεν μπορεί να επιβληθεί στους πολλούς, τουλάχιστον μπορεί να επιζεί ανάμεσά τους.

Απαραίτητο συστατικό αυτού του μουσικού οικοδομήματος, αποτελεί αναμφισβήτητα ο τραγουδιστής Eric Adams. Με παρελθόν στην όπερα, ο φοβερός αυτός τραγουδιστής, είναι ένα από εκείνα τα ιδιόρρυθμα άτομα που γεννήθηκαν σε λάθος εποχή, κάτι που σίγουρα ισχύει και για τον αρχηγό του γκρουπ, συνθέτη, στιχουργό και επιβλητικό μπασίστα. Ο Joey De Maio είναι η ψυχή του Μύθου, γνωστός για την τεχνική του δεινότητα αλλά και τα μεγάλα λόγια. Χωρίς αυτόν δεν θα υπήρχαν οι MANOWAR, αλλά ούτε και το επικό HEAVY METAL όπως το ξέρουμε σήμερα. Ακόμα και Death/Black Metal μπάντες έχουν επηρεαστεί από την αισθητική και την φιλοσοφία των MANOWAR κι αυτό σημαίνει πολλά.

Το συγκρότημα αυτό, όπως δείχνει και το εξώφυλλο του "INTO THE GLORY RIDE",μοιάζει να έρχεται από τα βάθη του παρελθόντος, οπλισμένο, με άγριες και εκδικητικές διαθέσεις για όσους τολμήσουν να σταθούν εμπόδιο στον δρόμο τους.

"Λίγο πριν έρθω εδώ κάτω, ψηλά στο σπίτι μου στο Suracuse, κυνηγούσα και σκότωσα ένα λευκό ελάφι. Ξέρεις, ο Joey δεν ενδιαφέρεται για το κυνήγι αν και όταν σκοτώσω ένα ελάφι πάντα ρωτάει πότε θα το φάμε!" Οι MANOWAR, λοιπόν, είναι οι αλήθεια οι κήρυκες του πολέμου, ενός Ιερού Πολέμου σε καθετί σάπιο και παρηκμασμένο. Γνωρίζουν πολύ καλά το αληθινό του νόημα καθώς και την εσωτερική του φύση. Είναι η πορεία προς την ολοκλήρωση, η δοκιμασία των Ισχυρών, εκεί κρίνονται όλοι και όλα. Οι MANOWAR είναι οι μουσικοί θεμελιωτές μιας Νέας

Τάξης Πραγμάτων. Μια Νέα Τάξη που βασίζεται στο Αίμα και την Τιμή, τη Δόξα και την Φιλοπατρία, τη Δύναμη και την Τιμιότητα και όχι στο διεστραμμένο σημερινό συνώνυμό της που τελεί έρμαιο του χρηματιστηρίου και των τραπεζών, των χρηματανθρώπων και των "businessmen", των πάσης φύσεως καθεστωτικών εκπροσώπων.
Οι Αξίες που πρεσβεύουν οι MANOWAR παραμένουν πάντοτε επίκαιρες και ζωντανές, έχοντας ως αίτιο την Αιώνια Νεότητα και Σημασία τους. Αξίες που δημιουργούν ανησυχίες και εφιάλτες στους σύγχρονους αφέντες της υφηλίου. Οι κυκλοφορίες των δεκαετιών του 1990, του 2000 και του 2010 ήταν κάτι παραπάνω από καλές, αλλά δεν μπορούν να τεθούν σε ελάχιστο μέτρο σύγκρισης με τους έξι Κολοσσιαία Θριαμβευτικούς δίσκους της δεκαετίας του '80, που τους πέρασαν για πάντα στον χώρο της μουσικής (και όχι μόνο) Αθανασίας.
Στην Δύση της Επιβλητικής και Μεγαλειώδους Πορείας τους οι MANOWAR επισκέπτονται για τελευταία(;) φορά την Χώρα μας, για να αποδείξουν για πολλοστή φορά ότι είναι η Δυνατότερη μπάντα στον Κόσμο και για να στείλουν ξανά τους ποικίλους υστερικούς-κομπλεξικούς επικριτές τους στον κάλαθο των αχρήστων. Οι MANOWAR αντιπροσωπεύουν μια διαχρονική μουσική-πολιτι(στι)κή κουλτούρα που διασώζεται αλώβητη σε πείσμα των σημείων και των καιρών. Εξάλλου, όπως είπε και ο Eric Adams, «Αλλά το μόνο που θέλουμε είναι η ευκαιρία, άνθρωπε, κι αυτό που ζητάμε δεν μπορεί να είναι τόσο δύσκολο». Χρόνια μετά την δήλωση αυτή, γνωρίζουμε πως η ευκαιρία αυτή δόθηκε, η Ιστορία γράφτηκε με Αίμα μέσα από το αληθινό Μυστικό του Ατσαλιού και οι MANOWAR σημάδεψαν την Δοξασμένη τους Πορεία μέσα στον Χρόνο, Πολεμώντας τον Κόσμο!

ΥΓ 1. Οι δηλώσεις εντός εισαγωγικών αποτελούν αποσπάσματα από διάφορες συνεντεύξεις που έχουν δώσει στο παρελθόν ο Joey De Maio - κυρίως- και ο Eric Adams.
ΥΓ 2. Το αφιέρωμα αυτό στους MANOWAR αποτελεί έναν Φόρο Τιμής στους μουσικούς ήρωες των εφηβικών μου χρόνων, οι οποίοι με τον δικό τους τρόπο με βοήθησαν σε πολύ δύσκολες στιγμές. Αποτελεί, επίσης, μια ευχή για την προσωπική «Βαλκυρία» κάθε πραγματικού Πολεμιστή, με την Ελπίδα και την Πίστη πως οι Καλοί και οι Αληθινοί, ό,τι κι αν περάσουν δεν χάνονται, αλλά θριαμβεύουν στον αγώνα για Επιβίωση και Δημιουργία.

ΤΟΥ ΑΡΗ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Όταν ξέσπασε η βία (Deliverance) 1972

Τέσσερις τυπικοί πετυχημένοι αστοί της δεκαετίας του 70' στις ΗΠΑ, της εποχής της απόλυτης ευημερίας, αποφασίζουν να πάνε εκδρομή σε ένα απομακρυσμένο ποτάμι και να το διασχίσουν με κανό, το τελευταίο παρθένο ποτάμι του Νότου που σε λίγες μέρες θα πλημμυρίσει λόγω της κατασκευής ενός φράγματος και θα εξαφανιστεί. Για τους ανθρώπους της πόλης, που η ασφάλεια θεωρείται δεδομένη, η περιπέτεια αυτή μοιάζει ακίνδυνη. Αγνοούν την Ύβρη του σύγχρονου πολιτισμού που δίχως σεβασμό στη Κοσμική Τάξη διαταράσσει τις ισορροπίες μεταξύ Φύσης και Ανθρώπου. Η υπεροπτική συμπεριφορά των πρωταγωνιστών προς τη Φύση και κυρίως προς τους κατοίκους της, τους ελάχιστους ορεσίβιους που κατοικούν μέσα στο δάσος θα προκαλέσει τη Νέμεση. Τη τιμωρία αναλαμβάνουν αυτοί οι αιμομίκτες εντόπιοι, που δρουν ενστικτωδώς σαν στοιχειά της Φύσης και με σύμμαχο το ίδιο το ποτάμι επαναφέρουν προσωρινά την Τάξη δίνοντας ένα μάθημα στους υπερφίαλους αστούς. Η ταινία βρίθει από συμβολικές φράσεις επάνω στο ζήτημα όπως «Ξέρει καλά τα δάση..τα έμαθε αλλά δεν τα νιώθει, δε μπορεί να γίνει ένα με τη Φύση» και με κορυφαία την απάντηση του ντόπιου γέροντα στο παχουλό μπίζνες μαν, «Δε ξέρεις τίποτα»!

Ακριβώς αυτό... Δεν ξέρουμε τίποτα, ούτε μπορούμε να φανταστούμε την Εκδίκηση που θα ακολουθήσει της Ύβρης που έχουμε διαπράξει σαν Φυλή, σαν Πολιτισμός. Δε μπορούμε να πάμε κόντρα στο χείμαρρο, μπορούμε όμως ίσως να μη πνιγούμε...

Σκότωσέ τους γλυκά (Killing them softly) 2012

Δύο τελειωμένοι μικροκακοποιοί και ένας καταστηματάρχης οργανώνουν μία «έξυπνη» ληστεία μιας παράνομης παρτίδας πόκερ με σκοπό να ενοχοποιήσουν κάποιον άλλον. Έτσι, οι διοργανωτές των παράνομων παιχνιδιών προσλαμβάνουν έναν επαγγελματία δολοφόνο ώστε να βρει τους υπαίτιους. Ο δολοφόνος, που τον υποδύεται επάξια ο Μπραντ Πιτ, δεν είναι ένας απλός δολοφόνος, αλλά ένας δάσκαλος του κυνισμού και του ρεαλισμού, είναι η αμερικάνικη πραγματικότητα χωρίς περιστροφές και όμορφα λόγια. Σε όλη τη διάρκεια της ταινίας ακούγονται λόγοι Αμερικανών πολιτικών όπως του Ομπάμα και του Μπους οι οποίοι βρίσκονται μονίμως σε αντίφαση με τα γενόμενα της πλοκής. Το αμερικάνικο όνειρο, η εθνική ομοψυχία, η ισότητα των φυλών και των φύλων βρίσκονται στο μόνιμο λεξιλόγιο της πολιτικής υποκρισίας της σύγχρονης Αμερικής ενώ παράλληλα το βαθύ κράτος «καθαρίζει» αθόρυβα πίσω από τα υποκριτικά αυτά λόγια τους εχθρούς της με το πιο «γλυκό» τρόπο ώστε να μην ενοχλούνται τα ώτα των κοιμισμένων Αμερικάνων, όπως ακριβώς και ο Μπραντ Πιτ που βήμα βήμα οδηγεί τον θεατή να κατανοήσει τι είναι η Αμερική... Στην Αμερική είσαι μόνος σου!

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ Σ.

10

Στις "τυχαίες" και "αυθόρμητες" συναντήσεις του Κυριάκου με τους πολίτες τα ζωάκια είναι τα μόνα που δεν μπορούν να είναι «στημένα». Και ευτυχώς αυτά έχουν φοβερό ένστικτο...

09

Ποιος σας είπε ότι δεν φυλάσσονται τα ελληνικά σύνορα; Δεν αφήνουμε ούτε έναν «επενδυτή» να φύγει!

08

Και ναι...! Ο Μπέντζαμιν Μπάτον βρίσκεται στα Διαβατά!

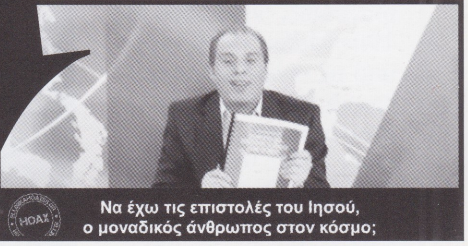
07

Την αδικήσαμε την Λοΐζου. Δεν ζει τόσα χρόνια τρώγοντας μόνο τα λεφτά του πατέρα της. Έτρωγε παράνομα και της μάνας της.

06

Πήρε η γιαγιά μου τηλέφωνο στον Βελόπουλο για να παραγγείλει τις ιδιόχειρες επιστολές του Ιησού και ήταν σε έλλειψη. Θα την ειδοποιήσουν λέει όταν βγει η νέα έκδοση που θα εμπεριέχει και δύο νέες...

05

attica bank

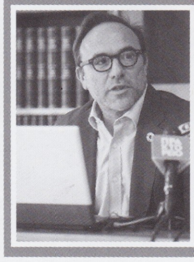
Τον φάγατε τον σύντεκνο! Ένα μπουζουκοδάνειο πήρε ο άνθρωπος από την Attica. Δηλαδή ολόκληρος υπουργός να μη μπορεί να πάει για μια πενιά;

04

Jason αυτή μέχρι και μουστάκι θα σε βάλει να ξυρίσεις...

03

Υποψήφιος Ευρωβουλευτής ΣΥΡΙΖΑ, Πέτρος Κόκκαλης: «Όλη μου τη ζωή αγωνίζομαι κατά της διαπλοκής. Επίσης είμαι και Παναθηναϊκός.»

02

Αφού στα Εξάρχεια δεν έπιασαν τον εισαγγελέα για όμηρο με ανταλλαγή τον Κουφοντίνα τυχεροί είμαστε ! Αλήθεια, Γεροβασίλη & Παπακώστα γύρισαν από το κομμωτήριο ή εκεί είναι ακόμα;

01

Ο παραμορφωμένος Τσίπρας μπερδεύοντας το υδρογόνο με το ήλιο είπε «εμείς εδώ μόνο στα μπαλόνια το χρησιμοποιούμε». -Όχι Αλέξη μου, στο εξής θα έχουμε εσένα να τα φουσκώνεις...

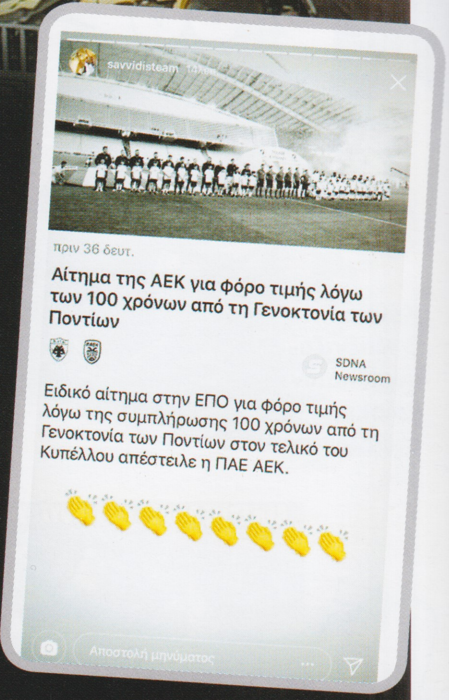

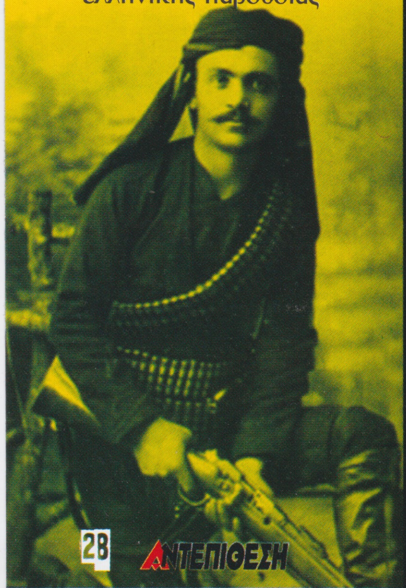
19 ΜΑΪΟΥ: ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΑΣΙΔΗ

Κάθε χρόνο αυτές τις ημέρες, όσο πλησιάζουμε την σημαδιακή για τον Ελληνισμό, αλλά και την Ευρωπαϊκή και Παγκόσμια Ιστορία ημερομηνία της 19ης Μαΐου, οι άμεσα ενδιαφερόμενοι, μεμονωμένα άτομα και σύλλογοι αναλαμβάνουν να μας υπενθυμίσουν αυτό που έχουμε υποχρέωση εξ αίματος να μην ξεχάσουμε ποτέ, τους Αθάνατους νεκρούς μας. Να γνωρίζουμε τις ιδιαίτερες συνθήκες και περιστάσεις που ώθησαν φαινομενικά απλούς, καθημερινούς ανθρώπους να αναλάβουν θέση Ηρώων στην ψυχή και την συνείδηση μας. Να αναγνωρίζουμε, όμως και τους κοινούς παρονομαστές, τους εγχώριους και εξωτερικούς παράγοντες που εμφανώς ή παρασκηνιακά λειτούργησαν καταλυτικά και ως επί το πλείστον συνετέλεσαν σε εθνικές τραγωδίες, όπως αυτή της 19ης Μαΐου 1919, όταν υπό τις ευλογίες και την αρωγή των σοβιετικών μπολσεβίκων, οι τουρκικές ορδές του «φίλου, αδερφού, Θεσσαλονικέα» -κατά τον Μπουτάρη – κατέσφαξαν εκατοντάδες χιλιάδες Ελλήνων του Πόντου και εκτόπισαν άλλους τόσους, σε μια προσπάθεια να διαγράψουν μονομιάς 28 αιώνες αδιάλειπτης ελληνικής παρουσίας στην περιοχή του Εύξεινου Πόντου και της Μικράς Ασίας, κατ' επέκταση. Δεν θα αναφερθούμε σήμερα στα ιστορικά γεγονότα, που άλλωστε όλοι γνωρίζουμε. Θα μιλήσουμε για την δύναμη της ημέρας αυτής και την δυναμική της να λειτουργήσει, επιτέλους, ως συνεκτικός κρίκος μεταξύ των Ελλήνων και δη των φιλάθλων. Ειδικά σε μια περίοδο, που και με τον επικείμενο τελικό κυπέλλου ποδοσφαίρου να πλησιάζει και πιθανούς αντίπαλους τον ΠΑΟΚ και την ΑΕΚ (σ.σ. η σειρά αυστηρώς ιεραρχικά, κάτοχος εναντίον διεκδικητή), η ατμόσφαιρα είναι κάπως τεταμένη μεταξύ... όλων με τους... πάντες! Με αυτόν τον γνώμονα και προς την κατεύθυνση αυτή κινείται η πρωτοβουλία της ΠΑΕ ΑΕΚ. Προτείνει στην διοργανώτρια αρχή του εν λόγω θεσμού, την ΕΠΟ, να λάβει χώρα στις 11 Μαΐου, την ημέρα του τελικού, ασχέτως των δύο φιναλίστ που θα έχουν προκριθεί, ένα σύντομο και λιτό τελετουργικό ως έναν ελάχιστο φόρο τιμής στην Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού, ένα έγκλημα από την τέλεση του οποίου φέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια. Και μπορεί η πολύ πρόσφατη «παρόμοια» πρόταση της ΑΕΚ για φιλικό αγώνα με την Παρτιζάν Βελιγραδίου, εις ανάμνηση του αντίστοιχου προ 20ετίας εν μέσω νατοϊκών βομβαρδισμών, να προκάλεσε το γέλιο σε όποιον γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα, εκατέρωθεν των συνόρων, η ανταπόκριση που βρήκε αυτή ήταν θετικότατη και άμεση. Φαίνεται πως και η ΠΑΕ ΠΑΟΚ επιθυμεί να συνταχθεί από τώρα με την κιτρινόμαυρη πρόταση, ίσως και για να κατευνάσει κάπως τα πνεύματα, να εξομαλύνει την κατάσταση και να οδηγηθούμε σε έναν τελικό, που δεν θα γίνει ούτε σε άδειες κερκίδες, ούτε με μικρά παιδιά αποκλειστικά στις εξέδρες. Όσο και να δυσαρεστεί κάποιους σε αμφότερα τα οπαδικά και επιχειρηματικά στρατόπεδα, οι δύο σύλλογοι – όπως και πλείστοι άλλοι – έχουν κοινές ρίζες, έλκουν την καταγωγή τους από κοινά χώματα, ποτισμένα με το ίδιο αίμα Ελλήνων. Αυτό το τελευταίο ειδικά, τείνει να δημιουργήσει μια νέα συνήθεια, αρκετά ενοχλητική και δυνητικά επικίνδυνη, όμως, καθώς συνεχίζει να χύνεται Ελληνικό αίμα σε κερκίδες, σε πλατείες και στο πεζοδρόμιο, αναίτια, προς εξυπηρέτηση άλλων συμφερόντων και σκοπιμοτήτων...

ΜΟΥΣΙΚΑ ΝΕΑ

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΠΑΛΕΥΤΟΥ

TODESMARSCh - WE RE PLANNING YOUR FALL (2018)

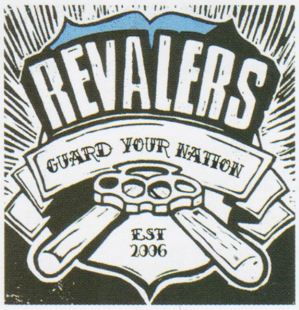
Οι Γερμανοί κινούνται μουσικά στον χώρο του NSBM και τα μέλη τους είναι ενεργά στην σκηνή από την δεκαετία του '90. Το "We 're Planning Your Fall" είναι η πρώτη κυκλοφορία τους και περιέχει 6 τραγούδια. Θα ακούσετε "ωμό" Black Metal χωρίς πολλά πλήκτρα και ατμοσφαιρικά περάσματα. Εάν σας αρέσει το Black Metal χωρίς πολλά φρου φρου κι αρώματα, το cd θα το ευχαριστηθείτε. Γι' αυτό κάνουμε τις παραγγελίες μας εδώ: http://das-zeughaus.com/

NORDGLANZ - WERWOLF REVOLTE (2019)

Οι Nordglanz μας έρχονται από την Γερμανία και παίζουν NSBM, έχουν στο ενεργητικό τους αρκετές δουλειές και στην τελευταία τους που τιτλοφορείται "Werewolf Revolte" έρχονται να μας ξετινάξουν. Το άλμπουμ αποτελείται από 12 τραγούδια, ανάμεσα σε αυτά και μια τρομερή διασκευή στο "Mourning Soul" των Absurd. Παρατηρούμε την έντονη χρήση πλήκτρων, βιολιού και ποικιλία στα φωνητικά. Πρόκειται για μια μοναδική ακουστική εμπειρία. Το παραγγέλνουμε από http://das-zeughaus.com.

REVALERS - GUARD YOUR NATION (2019)

Οι Εσθονοί Revalers επιστρέφουν με το δεύτερο άλμπουμ τους και μας παρουσιάζουν 13 τραγούδια, που κινούνται στον δρόμο του R.A.C. Αξίζει να σημειωθούν τα πολύ καλά φωνητικά και ότι οι στίχοι στα 11 από αυτά είναι στα Αγγλικά. Με το cd θα βρούμε κι ένα booklet με τους στίχους και φωτογραφίες. Αξίζει να το ακούσετε αφού το παραγγείλετε από: http://pcrecords.net

MACHT & EHRE - EUROPAS HERZ (2018)

Οι Macht &Ehre δεν είναι καινούριοι στην πιάτσα, αφού δημιουργήθηκαν το 1991 και έχουν αρκετές δουλειές στο ενεργητικό τους. Στα 10 τραγούδια της καινούριας κυκλοφορίας τους απολαμβάνουμε καλοπαιγμένο R.A.C. κάτι που ξέρουν να το κάνουν πολύ καλά εξάλλου. Πρόκειται

για ένα cd το οποίο πρέπει οπωσδήποτε να το έχετε στην συλλογή σας αφού πρώτα το παραγγείλετε από: http://das-zeughaus.com/. Το cd συνοδεύεται από 12σέλιδο booklet.

FEINDNAH - ODYSSEE (2019)

Μετά το ντεμπούτο τους οι Feidnah ξεκίνησαν αμέσως την ηχογράφηση της δεύτερης δισκογραφικής τους δουλειάς, η οποία είναι μία μίξη R.A.C. με Metalcore. Οι τύποι κατάφεραν να κυκλοφορήσουν ένα πολύ δυνατό άλμπουμ, το οποίο όχι μόνο το έχω λιώσει, αλλά περιμένω να ανέβει λίγο η θερμοκρασία, για να δώσω την ευκαιρία να το ακούσουν και αρκετοί ανυποψίαστοι συνάνθρωποι μας. Το παραγγέλνουμε οπωσδήποτε από: https://glaube-wille-tat.com

ΒΕΛΓΙΟ 16/4/2019: «ΜΕΝΙΡ ΣΕ ΧΑΙΡΕΤΟΥΜΕ»

Τα διεθνή νέα, σε αυτό το τεύχος, θα είναι μονοθεματικά. Η είδηση που μεταφέρουμε και το πρόσωπο στο οποίο θα αναφερθούμε, αξίζει την αφιέρωση μιας στήλης στο περιοδικό μας, ως ελάχιστο φόρο τιμής στο πολιτικό του έργο.
Στις 16 Απριλίου 2019, έκλεισε ένα κύκλος για τον Γαλλικό Εθνικιστικό πολιτικό αγώνα. Ο Ζαν Μαρί Λεπέν, μίλησε για τελευταία φορά στο Ευρωκοινοβούλιο, αφού στην ηλικία των 90 ετών, δεν πρόκειται να διεκδικήσει ξανά, την έδρα στο Ευρωκοινοβούλιο. Δεν είναι ότι γέρασε και δεν αντέχει. Παραμένει και σήμερα στην προχωρημένη ηλικία των 90 ετών, ένας έφηβος αγωνιστής με κοφτερό μυαλό και άσβηστη την φλόγα της Φυλής στην καρδιά του. Για όσους δεν γνωρίζουν την ιστορία του, ας κάνουμε μια μικρή αναδρομή στην πολιτική διαδρομή του.
Γεννήθηκε στις 20 Ιουνίου 1928 στο La Trinité-sur-Mer, της Βρετάνης και έμεινε ορφανός στα 14 όταν το σκάφος του πατέρα του χτύπησε μια νάρκη το 1942. Σπούδασε νομικά στο Παρίσι και μετά την στρατιωτική θητεία του Πολιτικές Επιστήμες. Από φοιτητής εντάχθηκε στις δυνάμεις του Εθνικισμού, στις οποίες παραμένει ενεργός, μέχρι και σήμερα. Ως φοιτητής μοίραζε στους δρόμους την εφημερίδα «Action Française», όργανο του ομώνυμου εθνικιστικού κόμματος στην Γαλλία, που ήταν υπό διωγμό και απαγόρευση. Στην φοιτητική του δράση έγινε πρόεδρος ενός σωματείου Γάλλων Εθνικιστών Φοιτητών Νομικής, που ασχολείτο κυρίως με την καταπολέμηση των κομμουνιστών.
Όταν τελείωσε τις σπουδές του, κατατάχθηκε στην Λεγεώνα των Ξένων, στο 1ο Σύνταγμα Αλεξιπτωτιστών, όπου υπηρέτησε ως αξιωματικός. Πολέμησε στην Ινδοκίνα, στο Σουέζ και στην Αλγερία. Παρασημοφορήθηκε επτά φορές με τα παράσημα: του «Αξιωματικού της Λεγεώνας των Ξένων», τον «Σταυρό Στρατιωτικής Ανδρείας», τον «Σταυρό του Μαχητή», το «Μετάλλιο Αποικιών», το «Μετάλλιο της Εκστρατείας της Ινδοκίνας», το μετάλλιο «Ασφαλείας και τάξεως Βορείου Αφρικής» και με το μετάλλιο « Επιχειρήσεων Μέσης Ανατολής». Σημειώστε εδώ, πως αν και ήταν εκλεγμένος βουλευτής της Γαλλικής Εθνοσυνέλευσης, δύο φορές δήλωσε εθελοντής και πολέμησε με την Λεγεώνα.
Ήταν από τους νεώτερους αν όχι ο νεώτερος εκλεγμένος βουλευτής και συνέχισε να εκλέγεται για πολλές δεκαετίες και την Εθνοσυνέλευση της Γαλλίας, σε αυτοδιοικητικές θέσεις αλλά και στο Ευρωκοινοβούλιο.
Υπήρξε ιδρυτής και Πρόεδρος του

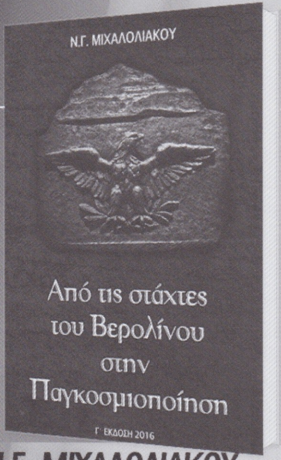

Γαλλικού Εθνικού Μετώπου, του πρώτου Εθνικιστικού κόμματος μεταπολεμικά, που έβγαλε από την πολιτική αφάνεια τον Ευρωπαϊκό Εθνικισμό, λόγω της πρωτοποριακής και δυναμικής ηγεσίας του.
Υπό την προεδρία του, το Εθνικό Μέτωπο κατάφερε να περάσει στο δεύτερο γύρο των Γαλλικών Προεδρικών Εκλογών στις 21 Απριλίου 2002. Ο αντίκτυπος στην γαλλική πολιτική σκηνή των πολιτικών σχεδιασμών του «μενίρ» όπως είναι το παρατσούκλι του, είναι τόσο μεγάλος που έχει εισαχθεί ο όρος «λεπενισμός».
Όπως κάθε Εθνικιστής, στην μεταπολεμική Ευρώπη, κάθε πατριώτης που υπερασπίζεται την Ευρωπαϊκή γη από την λαθροεισβολή και τα Ευρωπαϊκά Έθνη από την φυλετική αλλοίωση και τους τοκογλύφους, ο Λεπέν έχει κατηγορηθεί, σχεδόν για τα πάντα. Από ξενόφοβος ρατσιστής και φασίστας μέχρι για επιθέσεις και βασανιστήρια. Το γραφείο και το σπίτι του έχουν γίνει πολλές φορές στόχος του κράτους, με εφόδους της αστυνομίας και ο ίδιος έχει πολλές φορές αναγκαστεί να απαντήσει σε ψευδείς δικαστικές διώξεις.
Έχει επανειλημμένως υποστηρίξει τις Ελληνικές θέσεις σε διάφορα πολιτικά ζητήματα και έχει μιλήσει φιλικά για το Κίνημα της Χρυσής Αυγής.
Από τα 18 του χρόνια, μέχρι σήμερα στα 90, αγωνίζεται καθημερινά, για τον Ευρωπαϊκό Πολιτισμό και Ιδεώδη. Στην τελευταία ομιλία του στο Ευρωκοινοβούλιο καταχειροκροτήθηκε από κάθε Εθνικιστή ή Εθνικόφρονα βουλευτή και φώναξε μέσα στην καρδιά του κτήνους: "Βουλευτές που παραμένετε τυφλοί, κωφοί και μουγκοί, οι απόγονοί σας θα σας καταριούνται!".

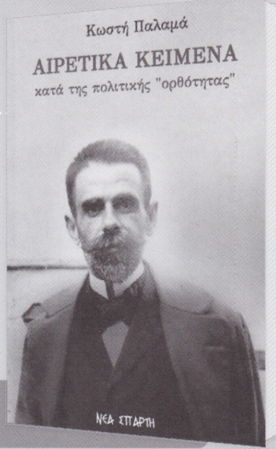
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Η ΓΝΩΣΗ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΗ

10€

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΑΧΤΕΣ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ
ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

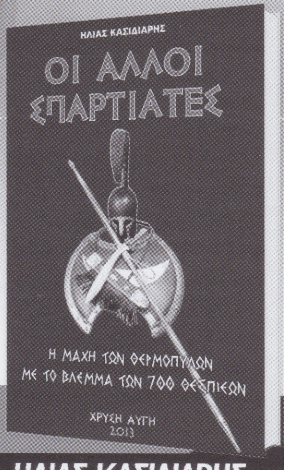
14€

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ
ΑΙΡΕΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΘΟΤΗΤΑΣ

10€

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ
ΕΛΛΑΣ - 21ος ΑΙΩΝΑ
ΠΑΤΡΙΔΑ Ή ΧΑΟΣ

5€

ΗΛΙΑΣ ΚΑΣΙΔΙΑΡΗΣ
ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΣΠΑΡΤΙΑΤΕΣ

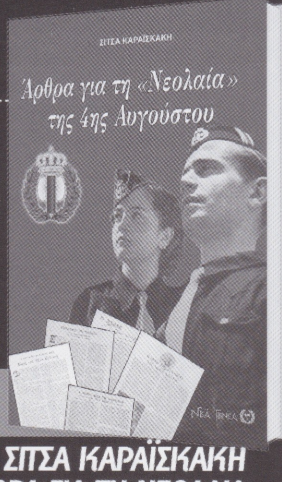
13€

ΠΕΤΡΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ
Η ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ
ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

10€

ΚΩΣΤΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ

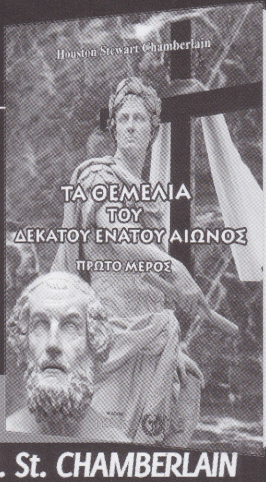
16€

ΣΠΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ
ΑΡΘΡΑ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ
ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

16€

JULIUS EVOLA
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ
Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΦΥΛΕΤΙΣΜΟΥ

21€

H. St. CHAMBERLAIN
ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ
ΕΝΑΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ - Α ΜΕΡΟΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ: +30 6949361466 Δευ.-Παρ. 9.00-21.00 - xakatastima@gmail.com

«Είμαι υγιής σωματικά και πνευματικά και γεμάτος αγάπη για τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου. Αγαπώ τη ζωή και δεν προσδοκώ τίποτε περισσότερο, εκτός από τη διαιώνιση της φυλής και του πνεύματός μου. Παρ' όλα αυτά, στην δύση της ζωής μου, αντιμετωπίζοντας τεράστιους κινδύνους για την Γαλλική και Ευρωπαϊκή μου πατρίδα, νιώθω την υποχρέωση να δράσω, όσο έχω δυνάμεις. Πιστεύω πως είναι απαραίτητο να θυσιάσω τον εαυτό μου για να διακόψω το λήθαργο που μας πληγώνει. Εγκαταλείπω την ζωή που μου απομένει, για να θεμελιώσω τη διαμαρτυρία μου. Διάλεξα έναν ιδιαίτερα συμβολικό τόπο, τον Καθεδρικό Νοτρ Νταμ στο Παρίσι, που σέβομαι και θαυμάζω, διότι χτίστηκε από την μεγαλοφυΐα των προγόνων μου, σε τοποθεσία λατρειών αρχαιοτέρων, οι οποίες υπενθυμίζουν την αμνημόνευτη προέλευσή μας. Ενώ πολλοί άνθρωποι είναι σκλάβοι των ζωών τους, η χειρονομία μου ενσαρκώνει μία ηθική θέλησης. Παραδίδω τον εαυτό μου στο θάνατο, για να ξυπνήσω κοιμισμένες συνειδήσεις. Επαναστατώ ενάντια στην μοίρα. Διαμαρτύρομαι ενάντια στα δηλητήρια της ψυχής και στις επιθυμίες επιδρομέων να καταστρέψουν τις άγκυρες της ταυτότητάς μας, συμπεριλαμβανομένης της οικογένειας, της πιο οικείας βάσης του αιώνιου πολιτισμού μας. Ενώ υπερασπίζομαι την ταυτότητα όλων των λαών, στον τόπο τους, επαναστατώ ενάντια στο έγκλημα της αντικατάστασης του λαού μας. Ο κυρίαρχος λόγος δεν μπορεί να ξεπεράσει τις δηλητηριώδεις ασάφειες του και οι Ευρωπαίοι πρέπει να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες. Χωρίς μία ταυτοτική θρησκεία για να προσορμίσουμε, μοιραζόμαστε μία κοινή μνήμη που φτάνει μέχρι τον Όμηρο, ως αποθήκη όλων των αξιών στις οποίες θα θεμελιωθεί η μελλοντική μας αναγέννηση, μόλις ξεπεράσουμε την μεταφυσική της ασυδοσίας, την πηγή όλων των σύγχρονων υπερβολών. Ζητώ συγγνώμη εκ των προτέρων από όσους υποφέρουν από τον θάνατό μου, πρώτα και κύρια από τη γυναίκα μου, τα παιδιά μου και τα εγγόνια μου, όπως και από τους φίλους μου. Μόλις όμως ξεθωριάσουν το σοκ κι ο πόνος, δεν έχω καμία αμφιβολία ότι θα κατανοήσουν το νόημα της χειρονομίας μου και θα ξεπεράσουν τη λύπη τους με περηφάνια. Ελπίζω ότι θα αντέξουν μαζί. Θα βρουν νύξεις και εξηγήσεις για τις πράξεις μου στα πρόσφατα κείμενά μου»

ΝΤΟΜΙΝΙΚ ΒΕΝΕΡ

16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1935 ⊕ 21 ΜΑΪΟΥ 2013